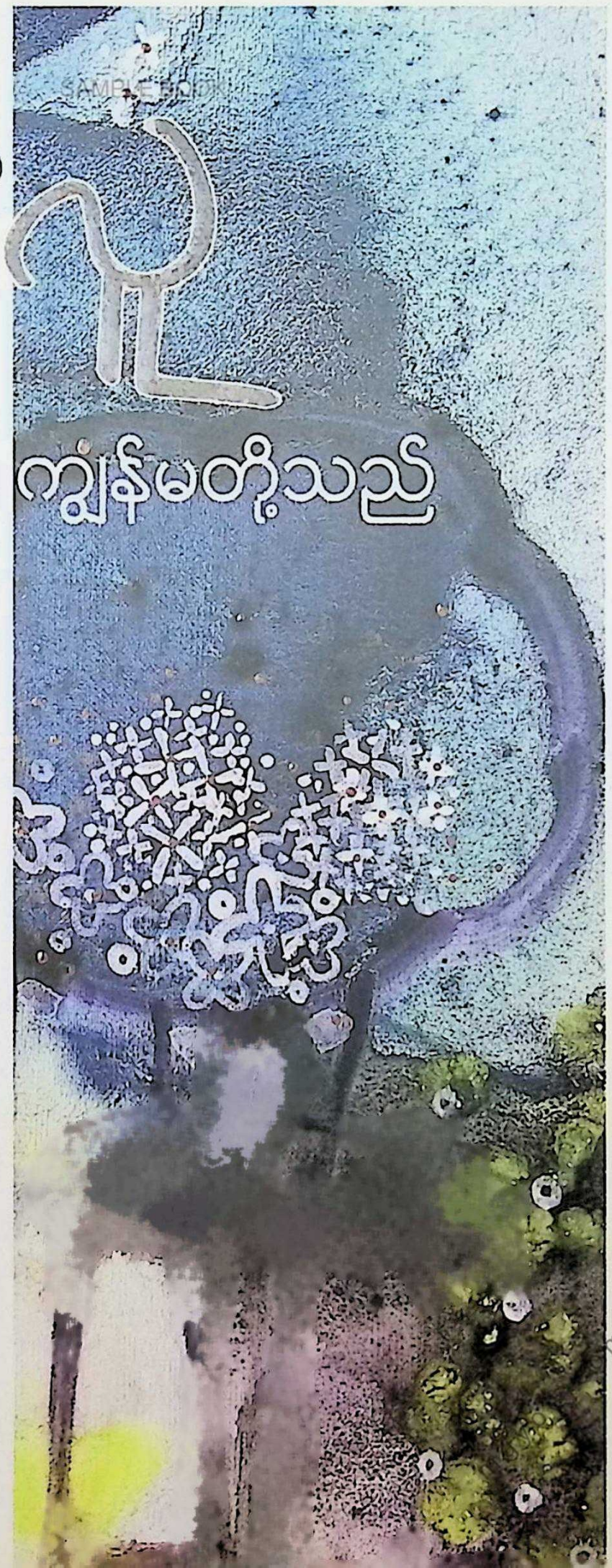

mgyoe.com

မင်း

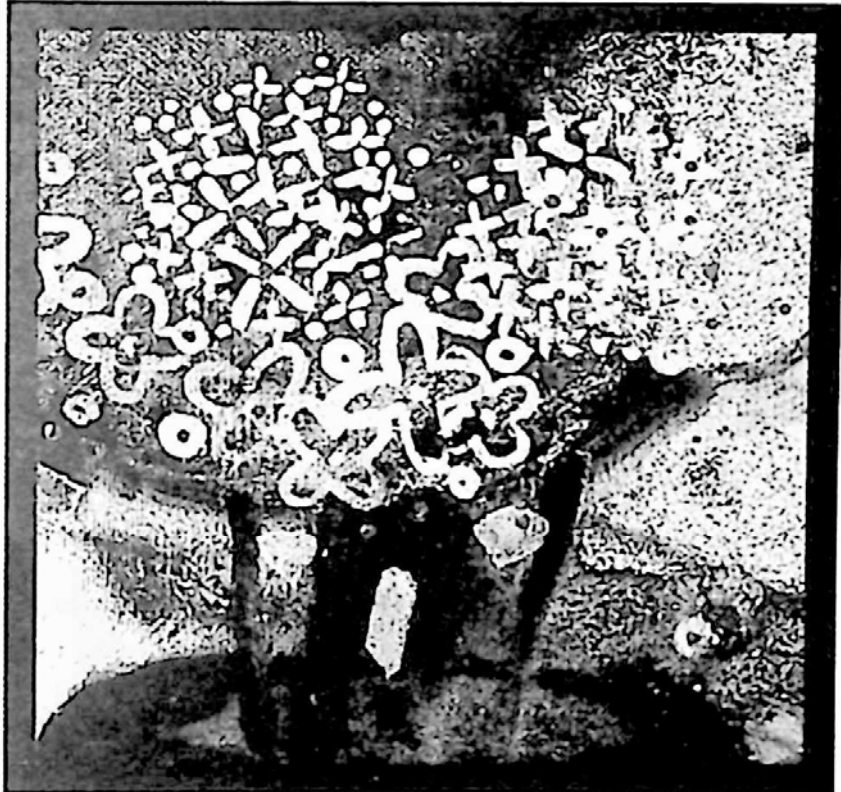
ကျွန်တော်

ကျွန်မတို့သည်

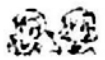
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ သူရဲကောင်းလေးယောက်စာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နတ်သမီးစာအုပ်တိုက်။
 - တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောင်မြင်စာပေ။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - နေမျိုးဆေး
 - တန်ဖိုး - ၁၀၅၀၀ ကျပ်

မင်းလူ

ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည်

ကြော့မောင်သည် ဟိုအရင်ကလိုပင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စော၍ ရောက်နေသည်။ ပုဂံလမ်းထိပ်က ကားမှတ်တိုင်မှာ သူ ရပ်စောင့်နေသည်။ သက်ထားကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ရန်ကင်းဘက်မှ လာသော ဆယ့်ခြောက် အမြန်ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအချို့နှင့် အခြားခရီးသည်များ ဆင်းလာသည်။ သက်ထားတော့ ပါမလာသေး။ သူတို့ကျောင်းမှာ ရှိစဉ်တုန်းက အမြန်ကားလေးတွေ မပေါ်သေးကြောင်း သတိရသည်။ ထိုမှဆက်၍ သက်ထားနှင့် သူ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ပုံအကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။

သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ နေတုန်းက ပန်းချီသင်တန်းသား ဖြစ်သည်။ သူတို့ပန်းချီခန်းက နံရံကပ်စာစောင် ထုတ်သောအခါ သူလည်း ဝင်ကူလုပ်ရသည်။ သက်ထားက နံရံကပ်စာစောင်သို့ ကဗျာတွေ ပို့သည်။ ကြော့မောင်က သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆွဲရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သက်ထားသည် ပန်းချီခန်းမသို့ အဝင် အထွက် ရှိလာသည်။ ပန်းချီမိသားစုနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ကြော့မောင်က သက်ထားကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သက်ထားသည် လူတကာက ဝိုင်းကြိုက်ရလောက်အောင် လှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ ခပ်ယဉ်ယဉ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြော့မောင် အတွက် ပြိုင်ဘက်တွေ ဘာတွေလည်း ပေါ်လာခြင်း မရှိ။

ကြော့မောင်က သက်ထားကို ကြိုက်နေသည် ဆိုသော်လည်း ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောရဲသည် မဟုတ်။ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ စိတ်ကူးယဉ်

နေပြီး သက်ထားနှင့် စကားထိုင်ပြောနေရလျှင် ကျေနပ်သည်ပင် ဖြစ်သည်။ သက်ထား ကလည်း သူ့ကို ကြော့မောင် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိသည်။ သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်မိသည်။ ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်မှပင် တကယ့်ချစ်သူ တွေ ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သက်ထားအသံ ကြားမှ သူ့အတွေးပြတ်သွားသည်။ ဆယ့်ခြောက် ဘတ်စ် ကားကြီး ထိုးဆိုက်လာတာ သူ သတိမထားမိလိုက်။ သူက ‘မကြာသေးပါဘူး’ ဟု ပြောပြီး သက်ထားကို ကြည့်လိုက်သည်။ သက်ထားသည် ဟိုအရင် သူတို့ ချစ်သူဘဝကို စရောက်သည့်နေ့တုန်းကလိုပင် အင်္ကျီအပြာနုနှင့် ကချင်လုံချည် နက်ပြာကလေးကို ဝတ်လာသည်။ ကြော့မောင်ကတော့ ဟိုနေ့က ဘာဝတ်ခဲ့မှန်း မမှတ်မိတော့ချေ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူသည် ဟိုနေ့တုန်းကလို မနက်အစော ကြီး ထပြီး ရေချိုးလာခဲ့လေသည်။

“အမြန်ကား တစ်စီးတော့ လာသားပဲ၊ အရင်တုန်းကနဲ့ တူအောင် တမင် တကာ မလိုက်ဘဲ နေပြီး ဘတ်စ်ကားကြီး လာမှ လိုက်ခဲ့တာ၊ ထားတို့ ကျောင်း မှာ ရှိတုန်းက အမြန်ကားမှ မပေါ်သေးဘဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပုဂံလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ နေသော အုတ်တိုက်များသည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲသေးချေ။

“ကိုမောင်ကော ဘာနဲ့ လာလဲ”

သက်ထားက မေးလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းကလိုပဲလေ၊ တာမွေကနေ မြေနီကုန်းကို စီးပြီး မြေနီကုန်း ကမှ ရှစ်ကား ပြန်ပြောင်းစီးတာပေါ့”

“ရှစ်ကားက အရင်တုန်းကလိုတော့ ဆယ်ပြားနဲ့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ဘယ်စီးစီး ပြားသုံးဆယ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကြော့မောင်က ပြုံး၍-

“တစ်ပြားမှ မပေးရဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းမှာတုန်းက တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံပြတ်နေတဲ့ အခါကျရင် ကားခိုးစီးတယ်လေ၊ ခုလည်း ခိုးစီးလာတာပဲ”

“မရှက်ဘူးလား”

“ကျောင်းသားဘဝကတော့ ကားခိုးစီးရတာ ပျော်တောင် ပျော်သေး၊ ခုတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း မသိုးမသန့် ဖြစ်မိတယ်”

“ကိုမောင် ဒီနေ့ ပြားသုံးဆယ်ဖိုး တာဝန်မကျခဲ့ဘူးပေါ့၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားခိုးစီးတဲ့လူ ဘယ်နှယောက်လောက်ရှိမလဲ မသိဘူး၊ ကားတိုးစီးတဲ့လူကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိတယ်”

“ဟိုး... ဆရာ၊ ဒီနေ့ တခြားဟာတွေ မစဉ်းစားဘဲ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင် ဆို”

“ဆောရီးပဲ”

ဟု ရယ်၍ ပြောပြီး ကြော့မောင်က သက်ထား လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခုချိန်ခါတွင် လက်ကို ကိုင်ဖို့အတွက် ဘာမျှ အပန်းမကြီးဘဲ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း စချစ်ခါစက တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် သတ္တိမွှေးယူရသည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

သိပ္ပံစားသောက်ဆိုင်နား ရောက်လာသောအခါ ‘တစ်ခုခု စားသွားဦး မလား’ ဟု ကြော့မောင်က မေးရာ ‘ကောင်းသားပဲ’ ဟု သက်ထားက ဖြေသည်။ ကိုဖိုးချို ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ သက်ထားက မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး ကြော့မောင်က စမူဆာသုပ် စားသည်။

“ကိုဖိုးချို ဆိုင်က ခုထိ လက်မှန်တုန်းပဲ”

“အင်း..... စမူဆာသုပ်လည်း အရင်လို ကောင်းသေးတာပဲ”

“ထားတို့ ပထမနှစ်တုန်းက မုန့်ဟင်းခါးက ပြားလေးဆယ်နော်”

“သုံးဆယ့်ငါးပြားပါ၊ လက်ဖက်ရည်တောင် သုံးဆယ့်ငါးပြားပဲဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ‘ပြားလေးဆယ်’ နှင့် ‘သုံးဆယ့်ငါးပြား’ ငြင်းကြသည်။ နောက်ဆုံး ဆိုင်ရှင်ကိုဖိုးချိုကို ခေါ်မေးပြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်း၏။ ကိုဖိုးချိုက ‘ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ’ ဟု ဆိုသဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

ထို့နောက် ကြော့မောင်က ကိုမောင်စိန် ဆုံးသွားရှာသဖြင့် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောသည်။ ကိုမောင်စိန်သည် သူတို့အုပ်စုအတွက်ဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်နှင့် မပေးဘဲ ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် ထည့်ပေးတတ်သည်။

“အမေကြည်လည်း မရှိတော့ဘူးနော်၊ သိပ်စေတနာ ကောင်းတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမောင်စိန်တို့ ပန်းချီခန်းက လူတွေဆိုရင် အမေကြည့် အပေါ်မှာ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခဲ့ကြတာပေါ့။ အမေကြည့်က ကျောင်းသားတွေအပေါ် မှာ သိပ်သည်းညည်းခံတာ”

“ပန်းချီခန်း ဆိုလို့ အခန်းကို ထားတို့ ဝင်ကြည့်ဦးမှာလား”

“ဝင်ရမှာပေါ့၊ ကိုမောင်တို့ ဇာတ်လမ်းလေး စခဲ့တဲ့ နေရာပဲဟာ”

စားသောက်ပြီးကြတော့ ပန်းချီခန်းမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရင်က သူတို့ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော သိပ္ပံခန်းမပေါ် တက်သည့် လှေကား ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ကြီးကို အမှတ်တရ ဝင်ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။

ပန်းချီခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်သိသော လူဟောင်းတွေ သိပ်မရှိ တော့။ ခုချိန်ဆိုလျှင် မောင်မျိုးတစ်ယောက်သာ ရှိမည် ထင်သည်။ မောင်မျိုး စာမေးပွဲတွေ တဖုတ်ဖုတ် ကျသဖြင့် မနှစ်ကထိ ကျောင်းမှာ ရှိသေးသည်။ ညိုဝင်းမောင်က စာပေးစာယူ ပြောင်းတက်နေပြီး လှည်းတန်းမှာ စာအုပ်ရောင်း နေသည်။ ကိုမျိုးမြင့်နှင့် တင်မောင်ကြည့်တို့ကတော့ အပြင်ပန်းချီလောကမှာ နာမည်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ပိုပိုတို့၊ ကြော့မောင်တို့လည်း မဂ္ဂဇင်းလောကမှာ ဝင်တိုးနေကြပြီ။ မျက်နှာဖုံးတွေ ဆွဲရလောက်အောင်တော့ မအောင်မြင်သေး။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝင်ဆွဲခွင့်ရသော အဆင့်ကိုတော့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပန်းချီခန်းထဲမှာ လူရှင်းနေ၏။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သာ စာထိုင် ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ကို မြင်သောအခါ ထိုကျောင်းသားက ‘ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ’ ဟု မေး၏။ သူက ရိုးရိုးသားသား မေးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကြော့မောင် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ချိန်က ဒီအခန်းမှာ ကြော့မောင်တို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို နေခဲ့ ကြသည်။ တစ်ခါတလေ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အိမ်မပြန်ဘဲ အခန်းမှာပင် အိပ်တတ် ကြသည်။ စတုရန်းထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ကြော့မောင်တို့ မကြာ ခဏ အိပ်နေကျ။ ပြပွဲရှိသော ညမျိုး ဆိုလျှင် စားပွဲတွေ ဆက်၊ ဘုတ်ပြားတွေ ခင်း၊ ကုလားထိုင်တွေ စီပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် အိပ်ကြရသည်။ အတွင်းခန်းထဲက တန်းမှာ ဘယ်သူ့ဟာမှန်း မသိသော ရေလဲပုဆိုးစုတ် တစ်ထည် ရှိသည်။ အခါများစွာတို့တွင် အခန်းဝင်းရှိ ရေဘုံပိုင်မှ ကလေး သေးပေါက်သလောက် ကျသော ရေကို မဝတဝ ချိုးခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေလာခဲ့သော ပန်းချီခန်းမသို့ ခု ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ ‘ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ’ ဟု အမေးခံလိုက်ရသည်။

“မောင်မျိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ကြော့မောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုမျိုး အာစီထဲ သွားပါတယ်”

“ကိုစောဆီ သွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးစောဆီ သွားတာပါ”

ထိုကျောင်းသားက ခေါက်ကုလားထိုင် နှစ်လုံးကို သွားယူပြီး ချပေးသည်။

“ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ၊ ကိုမျိုး သိပ်မကြာပါဘူး၊ ပြန်လာမှာပါ”

ကြော့မောင်က ကုလားထိုင်များကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သက်ထား အရင်ဝင်ထိုင်သည်။ ကြော့မောင်က မထိုင်သေးဘဲ အခန်းကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ သက်ငြိမ်ပုံစံများအဖြစ် သူတို့ လေ့ကျင့်ရေး ဆွဲခဲ့ရသော အရိုးခေါင်းကြီး၊ ဗီးနပ်စ်ရုပ်တု စသည်တို့ ခုထိတိုင် ရှိနေဆဲ။ အခန်း၏ နံရံများတွင်လည်း ပန်းချီသင်တန်းသားဟောင်းတို့၏ လက်ရာ ပန်းချီကားအချို့ ချိတ်ဆွဲထားဆဲ။ ကြော့မောင်၏ ဆီဆေးကား တစ်ကားလည်း ပါဝင်သည်။

မောင်မျိုးသည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ စသည်ဖြင့် မတွေ့မမြင်တာ ကြာပြီဖြစ်သော တခြားသူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း အပြန်အလှန် မေးဖြစ်ကြသည်။

မောင်မျိုးက စောစောက ရှိနေသော ကျောင်းသားနှင့် ကြော့မောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကြော့မောင် ဆိုသော အမည်ကို ကြားလျှင် ကျောင်းသားသည် လေးစားဟန်ဖြင့်-

“အစ်ကိုပုံတွေ မဂ္ဂဇင်းမှာ တွေ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတုယူရတဲ့ အထဲမှာ အစ်ကို လက်ရာတွေလည်း ပါပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကြော့မောင်၏ ပန်းချီကားကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

မောင်မျိုးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်ဟု ခေါ်သဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စောစောက မိတ်ဆက်ပေးသော ကျောင်းသား အခန်းစောင့်ရင်း နေရစ်ခဲ့သည်။ မောင်မျိုးက ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်ရင်း ကိုအောင်ရင့် ဆိုင် မသွားဘဲ ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးလိုက်သဖြင့်-

“ကိုအောင်ရင့် ဆိုင်မှာ မထိုင်တော့ဘူးလား”

ဟု ကြော့မောင်က မေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အကြွေးတွေ နည်းနည်းများနေတာနဲ့ အားနာလို့”

“ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရမှာပေါ့”

“ဒီလောက်တော့ မမဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ကိုမျိုးက ဒီလိုတော့ ဘယ်တရားမလဲ၊ အကြွေးသောက်တဲ့ အခါကျ တော့ ကိုအောင်ရင့် ဆိုင် သောက်ပြီး လက်ငင်းသောက်မယ်ဆိုတော့ တခြားဆိုင် သွားတယ်”

သက်ထားက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ကိုမျိုးက-

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်က အကြွေးတွေအတွက် အားနာနေ တာနဲ့ သတိလစ်သွားတာ။ ကဲ... ပြန်လှည့်ကြရအောင်”

ကိုအောင်ရင့် ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုမျိုး ဒီနှစ်တော့ ခင်ဗျား အောင်ပါပြီနော်”

“အောင်ပါပြီဗျ”

“အလုပ်ကိစ္စကကော”

“လောလောဆယ်တော့ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေမှာပဲ”

“မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝင်ဆွဲဖို့ကကော”

“ဒါလည်း ကြိုးစားနေတာပဲဗျ”

“မြဝတီ၊ ငွေတာရီမှာ ကဗျာ သရုပ်ဖော်ပုံတွေ စဆွဲနေပြီ မဟုတ်လား”

သက်ထားက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မဂ္ဂဇင်းလိုင်းမှာ ဝင်တိုးနေ တဲ့ ပန်းချီဆရာတွေက အများကြီးဗျ။ လစဉ် ပုံမှန်ဆွဲနိုင်ဖို့ မလွယ်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီဆရာတွေက စာရေးဆရာတွေထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ စာရေးဆရာတွေကမှ ကိုယ့်စာမူ ရွေးရွေး မရွေးရွေး မဂ္ဂဇင်းတိုက် ပို့လို့ ရသေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ပုံတွေ ဆွဲပြီး ပို့လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက် က အပ်မှ ဆွဲလို့ ရတာ မဟုတ်လား။ ကိုကြော့မောင်ကတော့ အခြေအနေ မဆိုး ပါဘူး”

“အဖုံး မဆွဲသေးဘူးလား”

“အပ်မယ့်လူမှ မရှိတာ၊ ထုတ်ဝေသူ တချို့ကျတော့ တွေ့လိုက်ရင် ခင်ဗျား ပုံတွေ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အဖုံးတော့ မဆွဲခိုင်းပါဘူး၊ အတွင်းရေခံပုံပဲ တစ်ပုံ နှစ်ပုံ ရသေးတယ်”

“ခင်ဗျား ပြပွဲတွေမှာလည်း မတင်တာ ကြာပြီ၊ ကျောင်းပြပွဲကျရင်တော့ သုံးကားလောက် ဆွဲတင်ပါဗျာ”

‘တင်ပါ့မယ်’ ဟု ကြော့မောင်က ကတိပေးလိုက်သည်။ မောင်မျိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြပြီး သက်ထားက-

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ဒီနေ့ ခေါင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမလို့ ဆို”

“ကဲပါ... ခုချိန်က စပြီး အားလုံး မေ့ထားလိုက်ပြီ”

“ထားကိုရောလား”

“အင်းပေါ့... ထားတင် မကဘူး၊ ကိုမောင့်ကိုယ် ကိုမောင်ပါ မေ့ထား လိုက်ပြီ၊ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို မေ့ထား ကြရစမြဲပေါ့”

ရယ်ကြသည်။ ကြော့မောင်က ‘အင်းလျားမှာ ထိုင်မယ်နော်’ ဟု ပြော သည်။ သက်ထားက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ သိပ္ပံဆောင်ကို ဖြတ်အလျှောက် ငွေစာရင်း ဌာနရှေ့ရောက်သောအခါ သက်ထားက-

“တခြားဟာတွေ မေ့ချင် မေ့ပေမယ့် တစ်ခုကို မမေ့ဘူး၊ ကိုမောင့် အပေါ်မှာ ရစရာ အကြွေး ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက”

“ကျောင်းမှာတုန်းကလေ၊ ကိုမောင့် ကျောင်းလခ အကြွေးကျန်တဲ့ သုံးဆယ့်တစ်ကျပ်ကို ထား စိုက်သွင်းပေးထားတာကကော”

“နောက်ကျတော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို ကိုမောင် အတင်းပြန်ပေးသေးတယ် လေ၊ ထားကတောင် ထားစေတနာကို စော်ကားတယ် ဆိုပြီး ဝမ်းနည်း ပန်းနည်း ဖြစ်သေးတယ်”

“ခု ဝမ်းမနည်းတော့ဘူး၊ ပြန်ပေးလေ”

ကြော့မောင်က စပ်ဖြဖြလုပ်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ဟန်ပြုပြီး-

“ခုတော့ မပါသေးဘူးကွာ၊ ဟိုတစ်ခါ ပန်းချီကားပေါင်ကျက်ဖို့ လိုလို့ ချေးထားတဲ့ အစိတ်နဲ့ ပေါင်း မှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

“အယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါလည်း ပြန်မပေးရသေးဘူး၊ ကြည့်စမ်း”

သက်ထားက ကြော့မောင်၏ ခါးကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။ ကြော့မောင် တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။ သူ့ရယ်သံသည် စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ဟိန်းထွက်သွားသဖြင့် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ပူးကပ်ရပ်နေကြသော ကောင်လေး နှင့် ကောင်မလေးအတွဲ လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ နားလည်မှု ရှိပါတယ် ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ကြော့မောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိပ္ပံဆောင်နောက်ဘက်သို့ ထွက်သည့် မြေနီ လမ်းအတိုင်း ကုန်းပေါ်တက်သည်။ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သည်။ ထို့နောက် အင်းလျားကန်စပ် ကုန်းမြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘာမျှ မပြောခဲ့ကြသော်လည်း တိုင်ပင်ထားသလိုပင် သူတို့ ထိုင်နေ ကျသရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြော့မောင်က လွယ်အိတ် ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး အလယ်မှ စာမျက်နှာနှစ်ရွက်ကို ဆုတ်၍ မြေမှာ ခင်းပေးသည်။ သူ့အတွက်လည်း ခင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကြော့မောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ အနီးအနားတွင် လူရှင်းနေသည်။ သူတို့က လွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မရှိဟု ထင်ရ သည်။ ရောက်နှင့်ပြီးသူတွေပဲ သူတို့ မမြင်နိုင်လောက်အောင် လုံခြုံသော နေရာ မှာ ရှိနေကြ၍လား မသိ။ အတွဲချောင်းသူများလည်း အရိပ်အယောင်တောင်မျှ မမြင်မိသေး။

သက်ထားက သရက်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး-

“ကိုမောင် မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက သက်ထားက ရှက်ပြီး ခေါင်းကလေးကို ငုံ့လို့ ကိုမောင်က မရဲတရဲနဲ့ ဟောဒီဟို...”

ကြော့မောင်က သက်ထား၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်။

“အိုး... အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု သက်ထားက ပြောသည်။ ကြော့မောင်၏ လက်ကို ဖယ်မပစ်ဘဲ ဆက်၍-

“တစ်ခါတုန်းကလေ ထားတို့က ဒီအောက်မှာ ထိုင်နေတာ၊ သရက်ပင် ပေါ် တက်ပြီး ထားတို့ကို ချောင်းနေတဲ့ လူကြီးကို သတိမထားမိဘူးလေ။ နောက်တော့မှ အဲဒီလူကြီး ပုရွက်ဆိတ်တွေ ကိုက်လို့ လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုက်တယ် ဗျဆို အော်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်က ကယောင်ကတမ်း ပြေးဆင်းလာတာလေ၊ ထားတို့ တောင် ဘေးဖယ်ပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ရသေးတယ်”

သက်ထားက သူ့ဘာသာ ပြောရင်း သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုမောင်ကလည်း အဲဒါပဲ ပြောတာပါ၊ အဲဒီတုန်းကလေ ကိုမောင်က ထားကို...”

ကြော့မောင်က သက်ထား၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်ကို အသာဆွဲ လိုက်သည်။ သက်ထား၏ မျက်နှာက အလိုက်သင့် မော့သွားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံကွယ်မှ ခေါင်းနှစ်လုံးကို သက်ထား ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ကြော့မောင် ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး-

“ဟင်း... ဟိုမှာ လူတွေ ကြည့်နေတယ်”

“ဟာ... တို့ကို လာချောင်းတာ ဟုတ်လား”

ကြော့မောင် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ထားဘက် ပြန်လှည့်သည်။

“ဟင်း... တော်ပြီ၊ မကဲနဲ့တော့၊ စကားပဲ ပြောရအောင်”

ကြော့မောင်သည် သက်ထားကို ဖက်ထားသော လက်ကို မရုပ်သေး။

“ထား”

သက်ထားက မေးငေါ့ပြီး ထူးယောင်ပြုသည်။

“ကိုမောင့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်လို့ပဲ ဒီ...”

ဟု ပြောပြီးမှ သက်ထားက စကားမဆက်ဘဲ နေသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ချစ်လို့ ဒီလောက် လိုက်လျောတာပေါ့”

အင်းလျားကန်ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေကြောင်းကျသော နေရာမှာ လှိုင်းအိကလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတတ်သည်။

ကမ်းစပ်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူငယ်ကလေးတွေ ရေကူးနေကြသည်။ အချို့က မော်တော်ကား ကျွတ်ဗောကွင်းဖြင့် ရေလယ်ကျွန်းဆီ ကူးဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ ဗောကွင်း မပါသူတွေက ရေနက်သည့်ဘက် သွားရဲဟန် မတူ။ ရေတိမ်ရာ ကမ်းစပ်အနီးမှာပင်တရစ်ဝဲဝဲကူးခပ်နေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အလယ်ကျွန်းဆီသို့ ဗောကွင်း မပါဘဲ စွန့်စား၍ လက်ပစ်ကူးသွားသည်။ ရေလယ်ရောက်မှ ဆက်မကူးရဲတော့ဟန် တူ၏။ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကူးလာသည်။ တကယ်တော့ သူ ရှေ့ဆက်ကူးရမည့် ခရီးအကွာအဝေးနှင့် ပြန်လှည့်ကူးလာရသော ခရီးအကွာအဝေးသည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ကြော့မောင်က တွေးလိုက်၏။

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

သက်ထားက ပြောသည်။

“ဟင်... အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

ဟု ကြော့မောင်က ပြန်ပြောသည်။

“အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ညစာအတွက်လည်း ချက်ရပြုတ်ရ ဦးမယ်လေ”

ကြော့မောင်သည် သက်ထား ပခုံးပေါ် တင်ထားသော လက်ကို ပြန်ဖယ်လိုက်ပြီး ခပ်ညည်းညည်း အသံဖြင့်-

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ၊ ထားကလည်း အဲဒါတွေ မေ့ထားရအောင်ပါလို့ ပြောထားလျက်နဲ့ သတိပေးဖြစ်အောင် ပေးသေးတယ်”

“သူ့ဟာသူ သတိရလာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုမောင်ရဲ့”

“ဘာကွ၊ ရည်းစားဘဝတုန်းကလို ပြန်နေကြည့်တယ် ဟုတ်လား”

အေးဇော်က မေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်း ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု စကားထောက်လိုက်ပြီး-

“မနက်က ဒီကောင်နဲ့ ငါနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့တယ်၊ ဒီနေ့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့တဲ့။ ဒါကြောင့် အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ သမီးရည်းစားဘဝတုန်းကလို ပြန်နေကြည့်မလို့ တဲ့။ အဲမယ် သူတို့က ကျကျနန စီစဉ်

ထားတာကွ။ ညတုန်းက သက်ထားက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်မှာ သွားအိပ်၊ ကြော့မောင်က သူတို့အိမ်မှာပဲ အိပ်တယ်၊ မနက်ကျတော့မှ ကျောင်း ရှေ့မှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားတယ် တဲ့။ သဘောကတော့ အိမ်ကနေ အတူတူ မထွက်ဘဲ ဟိုအရင်တုန်းကလို တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ လာပြီးမှ ဆုံကြတဲ့ သဘောပေါ့။”

“ကြောင်တယ်ကွာ”

“ကြောင်တာကတော့ မပြောနဲ့၊ သူတို့က အင်းလျားကန်စပ်မှာတောင် သွားထိုင်ကြဦးမှာတဲ့ဟ”

“ပေါလှပါလား”

“ကြော့မောင် အကြောင်းလည်း မင်း သိသားပဲကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်လေ”

“အေးပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကြော့မောင်ကို ကြောင်မော့လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကတော့ ထားပါတော့၊ သက်ထားကပါ ဒီကောင် ကြောင်တာကို လိုက်ကြောင်ရတယ်လို့”

“ဟ... ပန်းချီရူးနဲ့ ကဗျာရူးနဲ့ ယူထားကြတာ ဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦးလေ”

အေးဇော်က သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ရေနွေးကြမ်း ထပ်တောင်းသည်။ ပြီးမှ-

“ဟေ့ကောင်... ခုန မင်း ပြောတာဟာ ဒီနေ့ ကြော့မောင်တို့ လက်ထပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နှစ် ဆို”

ခင်မောင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အေးဇော်က မျက်စိပစ်ပြသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက မေးငေါ့ပြသည်။

“ညကျရင် ဒီကောင်တွေအိမ် သွားမလား”

“သွားမယ်လေ၊ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ ဝိုက်လေဘယ် တစ်လုံး ဆွဲခဲ့မယ်”

အရက်ဖြူကို ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ငြိမ်း နားလည်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါက အစိမ်းကြော်တို့ အခေါက်ကင်တို့ ဝယ်ခဲ့မယ်၊ လိုတာကို ဒီကောင်တွေ ညှဉ်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ သွားရင် မိန်းမတွေ ခေါ်သွားဦးမှာလား”

“ခေါ်သွားမယ်လေ၊ သက်ထားနဲ့ စကားပြောဖော် ရတာပေါ့”

“ဒါဆို လစ်ကြစို့၊ နေဦး... ငါတို့ ဘယ်လို ဆုံမလဲ”

“မင်းအိမ်ကို ငါ ဝင်ခေါ်မယ်လေ”

အေးဇော်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခင်မောင်ငြိမ်းက ငါးကျပ်တန်ကို အလျင်အမြန် ပေးလိုက်သည်။ စားပွဲထိုး လက်အလှမ်းတွင်-
“ဟေ့ကောင်... ငါ ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုအေးဇော်က ခင်မောင်ငြိမ်းလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။ အိတ်ထဲက ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းပြီး စားပွဲထိုး လက်ထဲသို့ ငါးကျပ်တန် ထည့်၏။ အေးဇော်က ငါးကျပ်တန်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲပြီး-

“နေပါစေ ညီလေး၊ ဒီမှာ ကျပ်တန်ယူလိုက်၊ ငါးကျပ်တန်ဆို အမ်းနေရဦးမယ်”

“ဟာ... မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ပေးပြီးသား ဥစ္စာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းက မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

“အေးပါကွာ၊ နောက်တစ်ခါ မင်း ပေးပေါ့”

ဟု ပြောပြီး အေးဇော်က ခင်မောင်ငြိမ်း ငါးကျပ်တန်ကို ပြန်ပေးသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက မယူသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ပြုစဉ် အေးဇော်က ပိုက်ဆံကို ခင်မောင်ငြိမ်း အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။

သူတို့သူငယ်ချင်း လေးယောက်တွင် စိန်ထွန်းက လွဲ၍ အားလုံး အိမ်ထောင်ကျပြီး သား ဖြစ်သည်။

အေးဇော်က သီတာမျိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ခုဆိုလျှင် သမီးလေး အေးစန္ဒာမျိုးပင် နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ သီတာမျိုးတွင် မိဘများ မရှိတော့။ အဒေါ်တစ်ယောက် အိမ်မှာနေရင်း အေးဇော်နှင့် အကြောင်းပါခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် အေးဇော်တို့ မိဘများအိမ်မှာ လိုက်နေရသည်။ အေးဇော်က ဘွဲ့ရပြီးသား ဖြစ်၍ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေထွက်ပစ္စည်း ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ သုံးရာနှစ်ဆယ်စကေး ဖြစ်သည်။ သီတာမျိုးသည် ဆယ်တန်းကို ‘ခ’ အဆင့်ဖြင့်သာ အောင်ထားသည်။ အလုပ် မရှိသေး။

ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့်ဝင်းမာတို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီး တက္ကသိုလ် အတူတူ တက်ကြသောအခါ သံယောဇဉ် ပို၍ ငြိတွယ်သွား ကြသည်။

ဝင်းမာတို့ မိဘများသည် အခြေအနေ အတန်အသင့် ရှိသည်။

ငွေမက်သူများ မဟုတ်ကြ။ ရှေးဆန်ပြီး မျိုးရိုးအစဉ်အလာ စောင့်ထိန်း လိုသူများ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက တစ်ကောင်ကြွက်၊ မျိုးမည်ထင်ရှားသူ မဟုတ်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ မြို့နယ် စေတနာရှင်များ၏ ပညာသင်ဆုဖြင့် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာတို့ ချစ်ကြိုက်ကြ သောအခါ ဝင်းမာတို့ မိဘများက သဘောမကျလှချေ။ ဝင်းမာက ခပ်ထက်ထက် မို့သာ အတင်းအကျပ် မကန့်ကွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ လက်ထပ်မည် ပြုသော အခါ မိဘများက ဝတ္တရားကျေရုံလောက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ နောက်ပိုင်း တွင် ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်းမာသည် ခင်မောင်ငြိမ်း၏ အလုပ် ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာသည်။ အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားနေသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်း က မြို့နယ်စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲမှာ လက်ထောက်ငွေကိုင် ဖြစ်သည်။ လခ သုံးရာ လောက် ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ဝင်းမာ မူလတန်းပြ ဆရာမအလုပ် ရသည်။ မိဘများနှင့်တော့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ရုံသာ ရှိသည်။ ဆက်ဆံရေးက အေးစက်စက်။

ယခုအခါတွင် ဝင်းမာသည် ပထမဆုံးသော ရင်သွေးကို မွေးဖွားရန် လပိုင်းလောက်သာ လိုတော့သည်။

ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့သည် အိမ်ထောင်သက် အနုဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရကြပြီးနောက် သက်ထားက မိဘများရှိရာ ပြည်မြို့သို့ ပြန်နေသည်။ ကြော့မောင် သည် ပဲခူးသို့ ခဏသာ ပြန်ပြီး ရန်ကုန် ပြန်လာသည်။ အပြင်ဆောင် တစ်ခုမှာ နေရင်း မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပန်းချီ ဝင်ဆွဲခွင့်ရအောင် ကြိုးစားသည်။ တစ်နှစ်လောက် အကြာ မှ မဂ္ဂဇင်း သုံးလေးခုတွင် လစဉ် ပုံမှန်ဆွဲခွင့်ရသည်။ ဝင်ငွေကလေး အသင့်အတင့် ရှိလာသည်။ နောက်ထပ် တစ်နှစ် ငွေစုရသည်။ ထိုကြားထဲတွင် သက်ထားနှင့် ခွဲနေရ၏။ သုံးလေးခါသာ လူချင်းတွေ့သည်။ ကျန်အချိန်များတွင် စာနှင့် ဆက် သွယ်ရုံသာ။

ငွေအတန်အသင့်စုမိပြီး နှစ်ဖက်မိဘများကို ဖွင့်ပြောသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက လူကြီးတွေမှာ ရိုးရိုးအေးအေးတွေ ဖြစ်သည်။ ကြော့မောင် အဖေက အမှုထမ်းဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစားလစာနှင့် အေးချမ်းစွာ နေသည်။ သက်ထားမိဘများသည် ကုန်သည်အငယ်စားတွေ၊ ခုတော့ ဆိုင်ကို အငှားချထားပြီး ရသမျှနှင့် တင်းတိမ်နေလိုက်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံး လူလတ်တန်းစားတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ခေတ်ပညာတတ် သားသမီးများအပေါ် ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် လက်ထပ်ရေးကိစ္စ အဆင်ပြေသည်။

သက်ထားတို့၏ ပြည်မြို့မှာ စေ့စပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို အကျဉ်းရုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မှာ အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နီးနီးနားနားပင် ဖြစ်၏။ သက်ထားသည် အလုပ်မရသေး။ လျှောက်လွှာတွေ တင်၊ အလုပ်စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးလုပ်နေသူမှာ စိန်ထွန်း ဖြစ်သည်။ ရည်းစားလည်း မရှိ၊ မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူးဟု ပြောသည်။ ခုထိ မိဘအိမ်မှာပင် နေပြီး လုပ်ကျွေးနေတုန်း။ ညီတွေ၊ ညီမတွေက အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးတွေ ရနေပြီ။ သူကတော့ တူတွေ၊ တူမတွေကို ထိန်းကျောင်းနေရသည်ကိုပင် ပျော်လို့နေ၏။ ဆပ်ပြာစက်ရုံ ဘဏ္ဍာရေး ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်သည်။ လခ သုံးရာကျော်။

အေးဇော်နှင့် သီတာမျိုး၊ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကြော့မောင်တို့ အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် မြိန်မြိန်ကြီး ထိုင်နေသော စိန်ထွန်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စိန်ထွန်းက ဒီလိုပါပဲ။ ကျန် သူငယ်ချင်းများနှင့် တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတတ်သည်။ အနေဝေးသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သာရေး နာရေးကိစ္စရှိလျှင် အရင်ဆုံး ပြေးလာတတ်သည်။ ထို့အပြင် သူငယ်ချင်းတွေ၏ သားသမီးမွေးနေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ နှစ်ပတ်လည်နေ့များကို အကုန်သတိရသည်။ ဖိတ်ဖိတ် မဖိတ်ဖိတ်၊ အခမ်းအနား လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်၊ စားစရာဖြစ်စေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်စေ တစ်ခုခုနှင့် မပျက်မကွက် ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

“ခွေးကောင်ကြီး၊ မင်း ရောက်နေမယ်လို့လည်း ထင်သားပဲ၊ လမ်းမှာ တောင် ခင်မောင်ငြိမ်းကို ပြောမိသေးတယ်၊ မင်း ဘာပါလာခဲ့လဲ”

အေးဇော်က မေးရာတွင် စိန်ထွန်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဒမ်ဆန် ဘရန်ဒီ ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပိုင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ရောက်လာသော သူတို့အုပ်စုလည်း စားပွဲပိုင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကြော့မောင်တို့ အိမ်မှာ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲများ မရှိ။ ကြော့မောင် ပန်းချီဆွဲသော ထောင်လို့ လှဲလို့ ရသည့် စားပွဲရှင်တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ဖျာခင်း ထိုင်ကြသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက-

“အံ့မယ်... ကြီးပွားလှချည်လား ဘရန်ဒီတွေနဲ့၊ ငါတို့များ အဖြူတောင် တစ်ယောက် ငါးပက်ပဲ ရမယ်ဆိုလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ တစ်လုံးရအောင် ဆွဲလာရတာ”

“ကုန်တိုက်မှာ စာရင်း သွားရှင်းရင်းနဲ့ ထုတ်လာခဲ့တာပါကွာ”

“အိမ်ရှင်တွေကကောကွ”

“သက်ထားက ထမင်းချက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ ကြော့မောင်က ဟင်း သွားဝယ်နေတယ်၊ မင်းတို့ လာမယ်ဆိုတာ ဒီကောင် မသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဟင်း တောင် နည်းနေမလား မသိဘူး၊ ငါ လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား”

“ဟင်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ထမင်းချက်ဖို့သာ သက်ထားကို ပြောဦး မှ၊ ဒီမှာလေကွာ၊ ငါတို့မှာလည်း စားစရာတွေ ပါပါသေးတယ်”

ဟု ခင်မောင်ငြိမ်းက ပြောပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားသော အထုပ်များကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ဘာတွေလဲကွ”

“အစိမ်းကြော်နဲ့ အခေါက်ကင်”

“ဒါဆို တို့ စ၊ လို့တောင် ရနေပြီ”

“နေပါဦးကွာ၊ ဟိုကောင့် စောင့်လိုက်ပါဦး”

“အေးကွာ၊ အဆင်သင့်တော့ ပြင်ထားလိုက်ရအောင်”

သက်ထား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာသည်။

“ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာ ထွက်တောင် နှုတ်မဆက်ဘူး၊ ကျွေးရမှာ စိုးလို့ ပုန်းနေတာလား”

အေးဇော်က လှမ်းနောက်သည်။ သက်ထားက-

mgyoe.com

“ပုန်းနေလည်း မရရအောင် လိုက်ရှာမယ့် ဧည့်သည်တွေမို့လို့ မထူးပါဘူး ဆိုပြီး ထွက်လာတာ။ ကဲ... ရှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါက်တတ်ကရ ပြောလို့ရအောင် မိန်းကလေးတွေကို မီးဖိုထဲ ခေါ်သွားတော့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါမှ နင်တို့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အတင်းပြောလို့ ရတာပေါ့”

စိန်ထွန်းက ပြန်နောက်သည်။ သိတာမျိုးနှင့် ဝင်းမာတို့ သက်ထားနှင့် အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဒီအိမ်မှာ အမြဲမွေ့နှောက်နေကျ ဖြစ်သော ခင်မောင်ငြိမ်းက ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ်ခွက် တစ်လုံးနှင့် မတ်ခွက်တစ်လုံး သွားရှာသည်။ ရေထည့်ဖို့ လိုနေသဖြင့် အေးဇော်က မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သက်ထားက ပလတ်စတစ်ရေချိုင့်တစ်လုံး ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်းမှာပင် ကြော့မောင်သည် အထုပ်များ ဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် အေးဇော်တို့ပါ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ခုမှ သွားဖြဲပြမနေနဲ့၊ မင်းတို့ နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး တစ်ခုခုကျွေးဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊ ခု ငါတို့က သတိရပြီး လာပေလို့သာပေါ့”

အေးဇော်က လှမ်းရိုလိုက်သည်။

“ဟာကွာ၊ ငါ မဖိတ်ပေမယ့် မင်းတို့ လာမှာပဲ ဆိုတာ သိလို့ပါကွာ”

“မင်း ဘာတွေ ဝယ်လာသလဲ”

“ဘဲကင်ရယ်၊ အစိမ်းကြော်ရယ်၊ မြေပဲလှော်ရယ်၊ နည်းများ နည်းမလား မသိဘူး၊ ခဏလေးကွာ... ငါ ထွက်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့လည်း ပါသေးတယ်၊ ဘဲကင်နဲ့ အစိမ်းကြော်ကို မိန်းကလေးတွေ စားဖို့ ပေးလိုက်၊ မြေပဲသာ ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ ထည့်စရာ ပန်းကန်လေး ဘာလေး ယူခဲ့ပါဦးကွ”

“အေး... အေး...၊ အိမ်မှာ ဘာရှိမလဲ မသိဘူး၊ ထားကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းဦးမယ်”

ကြော့မောင် အခန်းတွင်း ဝင်သွားပြီး သံပန်ကန်ပြားတွေ ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် အစီအစဉ် စလေသည်။ အဖြူပုလင်းကို အရင်ဖွင့်သည်။ လိုအပ်မှ ဘရန်ဒီပုလင်းပြားကို ဖွင့်ရန် သဘောတူကြသည်။

တစ်ခွက်၊နှစ်ခွက်လောက်စီနှိပ်နေကြပြီးနောက်စကားပြောကောင်းစပြုလာသည်။ တခြား သူငယ်ချင်းများအကြောင်း၊ ကျောင်းတုန်းက ပျော်ခဲ့ကြပုံများအကြောင်း၊ သူတို့တွေ သက်ထားတို့ ဝင်းမာတို့ သီတာမျိုးတို့၏ အချစ်ကို ရအောင် ကြိုးစားခဲ့ပုံများအကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ထုံးစံအတိုင်း စိန်ထွန်းကြီးကို ဝိုင်းစကြလေသည်။

စိန်ထွန်းသည် ပေါက်တတ်ကရ ပြောတတ်သူ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိထိရောက်ရောက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ တစ်ယောက်ချင်းဆိုလျှင် စိန်ထွန်းကို နိုင်အောင်ပြောဖို့ မလွယ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျန်သုံးယောက် ပေါင်းပြီး ဝိုင်းပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အသက်သုံးဆယ်ကျော်လို့မှ အိမ်ထောင်မကျရင် သတ္တိမရှိလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် ယောက်ျားမပီသလို့လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အခြောက်ဖြစ်နေလို့ပဲကွ”

အေးဇော်က ဦးဆောင်ပြီး တွယ်သည်။ စိန်ထွန်းက ချက်ချင်း တုံ့ပြန်သည်။

“လူစင်စစ်က နွားကျမခံချင်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

“မင်းစကားကရိုးလွန်းလှတယ်ကွာ၊သူများတွေဖန်တစ်ရာတေအောင် သုံးပြီးသားကြီး၊ တစ်မျိုးထွင်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

ကြော့မောင်က စစ်ကူ ဝင်လာသည်။ စိန်ထွန်းက တစ်ဖန်-

“မင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး ငါ တရားကျတယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ် သွားရ လာရတာလည်း မလွတ်လပ်၊ ခုပဲကြည့်၊ နောက်က တန်းတန်းပါနေတာ၊ မင်းတို့ ဘဝဟာ မော်တော်ကားနဲ့ တူတယ်၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ ကြွကြွရွရွလေးတွေ၊ ဟိုသွားလိုက်၊ ဒီလာလိုက်၊ ဝှီခနဲ၊ ကျီခနဲ လေလို ပြေးနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အချိန်တန်တော့လည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး တန်းစီနေရတဲ့ သဘောပါပဲ။ အချိန်တန်တော့လည်း မိန်းမဆီ မပြန်ဘဲနေလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။ ငါဆို ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ ကြည့်စမ်း၊ သွားချင်ရာ သွား၊ လာချင်ရာ လာ၊ နေချင်သလို နေ၊ အိမ်ပြန်မအိပ်လည်း ရတယ်၊ ငါ့ခြေထောက်တွေက ဓာတ်ဆီထည့်စရာလည်း မလိုဘူး၊ နေစွမ်းအင်နဲ့ အားပြည့်ပြီး သွားလာလို့ ရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊မင်းအိမ်ပြန် မအိပ်တဲ့နေ့ဆိုရင်မင်းအမေကိုတော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ အကြောင်းကြားရမှာပဲ။ အကြောင်း မကြားဖြစ်ရင်တော့

အမေတော့ စိတ်ပူနေမှာပဲလို့ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ရဦးမှာပဲ။ ပြီးတော့ မင်း မနက် ကိုးနာရီခွဲအရောက် ရုံးကို သွားကို သွားရမယ်၊ ရုံးမတက်ချင်ရင် ခွင့်စာတင်ရမယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး စိန်ထွန်း ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ နာမည်တောင်မှ မင်းကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ပဲ။ မင်းနာမည်ကို ပြောင်းချင်တိုင်း ပြောင်းလို့ မရဘူးလေ။ မင်း လခထုတ်တဲ့အခါတခြားနာမည်နဲ့ ထုတ်လို့ရလို့လား၊ မင်းရဲ့ ထိုးမြဲလက်မှတ်ကို ပြောင်းထိုးရင်တောင် ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးကွာ၊ ဒီအနှောင် အဖွဲ့တွေကို အလွတ်ရုန်းမယ်လို့ သာသနာ့ဘောင်ထဲကို ဝင်ရင်တောင် ရဟန်းတို့ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ သိက္ခာကို မြဲအောင် နေရဦးမှာပဲ။ ဆိုလိုတာက လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အထိန်းအချုပ် အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ လက်ခံသင့်တဲ့ ထိန်းချုပ်မှုဆိုရင် မငြင်းပယ်သင့်ဘူးပေါ့ကွာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သောအခါ စိန်ထွန်းအပါ အဝင် ကျန်သုံးယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ စိန်ထွန်းက ခင်မောင်ငြိမ်း၏ လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်ပြီး-

“ဟ... ခင်မောင်ငြိမ်း၊ မင်းစကားက နက်လှချည်လား၊ မင်းပါးစပ်က တည်တည်တံ့တံ့ စကားမျိုး ထွက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်”

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ကြီး လုပ်ထားရာမှ ပြန်လျှော့ လိုက်၏။ ထို့နောက်-

“သိပါဘူးကွာ၊ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတာနဲ့ စွတ်ပြောလိုက်တာပါ”

“စွတ်ပြောပေမယ့် မင်းစကားက အဖိုးတန်တယ်ကွ”

ဟု ကြော့မောင်က ဝင်ပြောသည်။ အေးဇော်က ပုလင်းကို ယူပြီး ဖန်ခွက် တွေထဲ နည်းနည်းစီ ထပ်ထည့်နေ၏။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် မိန်းကလေးသုံးယောက် စကားပြောနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းက ကောင်တွေလို အမြည်းကလေး တစ်တို့၊ အရည်လေး တစ်ကျိုက် လုပ်ရင်း စကားပြောနေသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

ထမင်းအိုး နှပ်ထားရင်း မီးကျိုးခဲရဲရဲတွင် ငါးနှပ်ခြောက်များကို ဖုတ်ထား သည်။ သီတာမျိုးနှင့် ဝင်းမာက အာလူးကို အခွံသင်ပြီး ခပ်သေးသေး အချောင်း ကလေးတွေ ဖြစ်အောင် လှီးနေကြ၏။

“ဟော့ပလိပ် မသုံးဘူးလား”

ဟု သီတာမျိုးက မေးသည်။ သက်ထားက-

“မဝယ်နိုင်သေးဘူး သိတာရဲ့၊ တစ်ရာကျော် ပေးရတယ် ပြောတယ်၊ နောက်လလောက်တော့ ဝယ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုက တွက်ခြေ ကိုက်တယ် တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မီးမွှေးရတာ သက်သာတယ်၊ အချိန်မကုန်ဘူး၊ သန့်လည်း သန့်ရှင်းတယ်၊ အိုးမဲမပေတော့ အိုးတိုက်ရတာလည်း သက်သာတယ်၊ မိတာကျတာ နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် မီးသွေးဖိုးနဲ့ သိပ်မကွာလှဘူး၊ အဲ... မီးပျက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

သက်ထားက ‘အင်း’ လိုက်ပြီး ထမင်းအိုး အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ နပ်နေပြီ။ ထမင်းအိုးကို ချသည်။ မီးကျိုးခဲထဲက ငါးနှပ်ခြောက်များကို ထုတ် သည်။ သိတာမျိုးက စဉ်းတီတုံးပေါ် တင်ပြီး ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့် ခပ်ဖွဖွ ထုရင်း-

“ထမင်းရေခန်း ချက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်၊ ဆီ နည်းနည်းလောင်း၊ မီးဖိုထဲသို့ မီးသွေးခဲ တစ်ခဲ၊ နှစ်ခဲ ထပ်ထည့်ကာ မီးစွဲအောင် ယပ်ခတ်ရင်း သက်ထား ဖြေသည်။

ဝင်းမာက တုံးပြီးသား အာလူးများကို ဇလုံထဲ ထည့်၊ ဆားနည်းနည်း၊ နနွင်း နည်းနည်းထည့်ပြီး နယ်နေ၏။

“အိမ်မှာတော့ ထမင်းရည် ငှိုပြီးတော့ပဲ ချက်တယ်၊ ကိုအေးဇော်တို့ အမေ က ရေခန်း မစားတတ်ဘူး၊ ပျော့စိစိ ဖြစ်နေလို့ တဲ့”

သိတာမျိုးက ပြောသည်။ သက်ထား ချက်ချင်း စကား မပြန်နိုင်၊ ဆီကျက် နေပြီ။ ဇလုံကို ယူ၍ အာလူးတုံးကလေးများကို တန်သင့်ရုံ ထည့်သည်။ ရှဲခနဲ မြည်ပြီး အခိုးအငွေ့များ ပျံထသွားသည်။ ‘ပဲနှမ်းလား’ ဟု ဝင်းမာက မေးသည်။ ခေါင်းကို ညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ လက်အားသွားသော ဝင်းမာက ငါးနှပ် ခြောက်များကို ဓားနှောင့်ဖြင့် ကူထုပေးရင်း-

“အေးစန္ဒာမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာတာလဲ”

“သမီးက စောစောအိပ်တတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာက နောက်ကျချင်ကျမှာ၊ ဒါကြောင့် သူ့အဘွားနဲ့ ထားခဲ့ရတယ်”

“သိတာက ကံကောင်းတယ်နော်၊ အိမ်မှာ လူကြီးရှိတော့ ကိုယ် သက်သာ တာပေါ့၊ တာဝန်ပေါ့တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် လူကြီး လုပ်ရရင် ပူစရာ ပင်စရာ ရှိတဲ့အခါ သိပ်ခေါင်းပူတာပဲ”

သီတာမျိုးကဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။ သက်ထားက ကြားဖြတ်၍-

“ဝင်းမာကော ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်လကျော်ပြီ”

“ဂျူးဒိတ်ကကော”

“ရှေ့လလောက် မွေးမယ် ပြောတယ်”

“ထားကော ကလေးမယူသေးဘူးလား”

သီတာမျိုးက ဝင်မေးသဖြင့်-

“ယူတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ”

“ငယ်တုန်း ယူထားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကြီးမှဆိုရင် မွေးရ ဖွားရ ခက်နေမယ်၊ ခု ဟိုဆေးတွေ စားသေးလား”

“မစားတော့ဘူး၊ ရပ်ထားလိုက်ပြီ”

အာလူးကြော် ကျက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက ပန်းချီအဖွဲ့ ပျော်ပွဲစားထွက်တိုင်း သက်ထား အာလူးကြော် တာဝန်ယူရသည်။ အခုလို အချောင်း ကလေးတွေကို တုံးပြီး ခပ်ရွှေလေး ကြော်သော သက်ထား၏ အာလူးကြော်သည် ဟိုစဉ်ကတည်းက နာမည်ကြီးလှ၏။

ငါးခြောက်ဖုတ်ကို ဆီနည်းနည်း ဆမ်းသည်။ သူတို့ မိန်းကလေးဝိုင်း အတွက် အနည်းငယ် ခွဲပြီးနောက် အာလူးကြော်ပန်းကန်နှင့် ငါးခြောက်နှပ်ပန်းကန် ကို ယူပြီး သက်ထား အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်သွားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူတို့ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နှင့်၏။ သက်ထားက ပန်းကန်များကို စားပွဲဝိုင်းပေါ် ချပေး လိုက်သောအခါ ခင်မောင်ငြိမ်းက-

“ဟား... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါကြောင့်လည်း ကြော့မောင်တို့ တစ်ထား တည်း ထားနေတာကိုး”

ကြော့မောင် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ရင်း စိန်ထွန်းကို ကြည့်၍-

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဟေ့ကောင်၊ မိန်းမယူတဲ့ အရသာ ဆိုတာ အဲဒါ ပဲကွ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ထား”

သက်ထားက ပြုံးပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်တဲ့’ ဟု ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း-

“ထမင်းကော တစ်ခါတည်း စားကြတော့မလား”

“ခဏနေမှ စားမယ်ဟာ၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ စားနိုင်မှာပါ၊ အမြည်း တွေက များနေပြီ”

သက်ထားက 'တို့တွေတော့ စားနှင့်တော့မယ်' ဟု ပြောပြီး အတွင်းခန်း ပြန်ဝင်သည်။ အပေါက်ဝ အရောက်တွင် လှည့်၍-

“ကိုမောင် သိပ်မများစေနဲ့နော်”

စိန်ထွန်း အကွက်ကောင်း ရသွား၏။ တဟားဟား ရယ်သည်။

“ဟား... ဟား... ကောင်းလိုက်တဲ့အရသာ၊ မိန်းမယူတဲ့အရသာ၊ သိပ်မများ စေနဲ့တဲ့၊ အဲဒါ ထိန်းချုပ်မှုပဲပေါ့ကွ ဟား... ဟား...”

“အောင်မာ... ဒါ ကောင်းသော ထိန်းချုပ်ခြင်းပဲ၊ လက်ခံသင့်တာပေါ့”

ခင်မောင်ငြိမ်းက ကြော့မောင်အစား ဝင်၍ ချေပသည်။ အရက်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းကလေးတွေ သဘောထားပုံမှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့် ယောက်ျား အရက်သောက်တာကို မကြိုက်တတ်ကြ။ ဆူဆူပူပူ လုပ်ခြင်း၊ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောခြင်း၊ ဘာမျှ မပြောသော်လည်း ဝမ်းထဲက ကျိတ်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ခြင်း၊ အလျော့အတင်း လုပ်ခြင်းတို့သာ ကွာသည်။ ဒီမိန်းကလေး သုံးယောက်ကတော့ နောက်ဆုံးအမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်၏။ တစ်ခါတလေ အပျော်သဘော လုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုသည်။ လွန်တော့ မလွန်စေနဲ့။ ရက်မဆက် စေနဲ့။

ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို နိုင်ရသည် ဟူ၍ မရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်အေးအေး ခပ်ပျော့ပျော့တွေ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အလျော့ပေးနေခြင်းဖြင့် ပြေလည်မှု ရနေသည်။ သက်ထားက သိပ်မများစေနဲ့နော် ဆိုလျှင် ကြော့မောင်က လျော့ သောက်သည်။ ကြော့မောင်က တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သောက်ချင် သည် ဆိုလျှင် သက်ထားက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုသည်။

အေးဇော်က သီတာမျိုးကို နိုင်ချင်သည်။ သီတာမျိုး ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်သလား မစဉ်းစား။ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်သည်။ သီတာမျိုးသည် နဂိုက ခပ်အေးအေး၊ စကားနည်းနည်း ဖြစ်သောကြောင့် အေးဇော်ကို ဘယ်တော့မှ မငြူစူ။ အေးဇော် ဘာလုပ်လုပ် ဘာမျှ မပြော။ အေးဇော် ပြောသမျှသာ အားလုံး နာခံခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အေးဇော်ကလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်။ စိတ် နည်းနည်း ဆတ်သည်က လွဲလျှင် လူဖြောင့်ဖြစ်သည်။ သီတာမျိုးကိုလည်း တကယ် ချစ်သည်။

ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာကျတော့ တစ်မျိုး။ ခင်မောင်ငြိမ်းက လူအေး။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ဝင်းမာက နည်းနည်း ထက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ငြိမ်း အပေါ် သြဇာလွှမ်းချင်သယောင် ရှိသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ငယ်ငယ် ကတည်းက ဝင်းမာက ခင်မောင်ငြိမ်းအဖို့ အဆန်း မဟုတ်တော့ချေ။

ဒီနေ့အဖို့ ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ဖြစ် သောကြောင့် အထူးအခွင့်အရေး ရထားကြသည်။ ကြော့မောင်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုမှာ ပုံမှန်သောက်ဖြစ်ကြသူများတော့ မဟုတ်ကြ။ တစ်ခါတလေကျမှသာ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောကောင်းရုံ လုပ်ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး ဖုတ်ပေးတာ၊ အားလူးကြော်လေး ကြော်ပေး တာလောက်တော့ အကျယ်ချဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဍာန် တူသလဲ ဆိုတော့ မိန်းမရလို့ ထမင်းစားပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ် မဆေးရတော့တာ ကိုပဲ မြင်တယ်၊ မိန်းမ ရေချိုးဖို့ ရေတစ်စည် ပြန်ခပ်ပေးရတာတော့ မမြင်ဘူး ဆိုတာလိုပဲ။ ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ သွားဝယ်စားရင်လည်း ဒါမျိုးတွေ စားလို့ ရတာပါပဲ”

စိန်ထွန်းသည် စကားဆက်ကို ပြန်ကောက်ပြန်သည်။ ကြော့မောင်က ‘အချစ်ကိုတော့ ဝယ်စားလို့ မရပါဘူး’ ဟု ဝင်ပြော၏။

“ဘာလို့မရမှာလဲ၊ လက်ကားသာ မရရင် နေမယ်၊ လက်လီကတော့...”

“အဲဒါ အချစ်မှ မဟုတ်တာ၊ အပျော်ကွ”

ဒီနေ့အဖို့ ကြော့မောင်တို့အုပ်စုက ပို၍ စကားလုံးပြောင်နေ၏။ စိန်ထွန်း မှာ အရှုံးပေးရလှလှ ဖြစ်နေသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်က သုံးယောက် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ဝင်တွယ်နေကြလေသည်။ စိန်ထွန်း က ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ငါးနှစ်ခြောက် တစ်ဖက်ကို ဝါးနေသည်။ အေးဇော် သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို သုံးလေးဖွာ ဆက်၍ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု သတိရ သွားဟန်ဖြင့်-

“ဒီမှာ စိန်ထွန်း၊ မင်း အိမ်မှာ ဆေးလိပ် ဝယ်ထားတတ်သလား”

“သုံးလေးလိပ်တော့ ဝယ်ထားတတ်တာပေါ့ကွာ”

“ငါ ပြောမယ်၊ တစ်ခါတလေ ဆေးလိပ်ဝယ်ထားဖို့ မေ့သွားတတ်တဲ့ အခါမျိုး ကြုံဖူးမှာပေါ့၊ ညသန်းခေါင်လောက်ကြီး အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးလာတဲ့

အခါဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ သိပ်ပြင်းပြနေမယ်၊ ဆေးလိပ်ကလည်း ကုန်နေပြီ၊ အဆင်သင့် မရှိဘူး ဆိုရင် ဘယ်လောက် အနေရခက်သလဲ၊ မင်း သိမှာပါ”

စိန်ထွန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းက-

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ အေးဇော်ရဲ့ စကားဟာ အလွန်ထိရောက်တဲ့ ဝက်ဂုတ္တိအလင်္ကာပါပဲ”

စိန်ထွန်းသည် အခေါက်ကင် တစ်ဖတ်ကို ခပ်ယူပြီးမှ မစားသေးဘဲ-

“အဲဒီတော့လည်း အဲ... ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ ဟား... ဟား...”

ခင်မောင်ငြိမ်းက တစ်စခန်း ထလာပြန်သည်။

“စိန်ထွန်းရာ၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ဘိုင်အိုသင်ရတဲ့ထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ သက်ရှိတို့ရဲ့ တာဝန်တွေထဲမှာ အရေးကြီးဆုံးက မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်တွေထက်တောင် အဆင့်နိမ့်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“တိရစ္ဆာန်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ သစ်ပင်တွေလောက်တောင် အဆင့်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာ”

စိန်ထွန်းက သဘောကျသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း အသံထွက်ဘဲ ရယ်နေသည်။ ကြော့မောင်က-

“စိန်ထွန်း၊ မင်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့များ စိတ်ကူးသေးရဲ့လား”

မျက်နှာပိုးသတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“တစ်ခါ တစ်ခါတော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ မိုက်မိုက် မဲမဲ တွေးမိတတ်သေးတယ်”

“လာ လာချည်သေးကွာ”

အေးဇော်က ဝင်ပြောသည်ကို စိန်ထွန်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ-

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ရည်းစားရှိဦးမှကွာ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားမှ မရှိဘဲ။

ရည်းစားရှိဖို့ ဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိဦးမှ မဟုတ်လား၊ ငါ ချစ်လို့ မရပါဘူးကွာ”

“ချစ်တယ် ဆိုတာ မုန်းတာ မဟုတ်လို့ ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး... ချစ်တယ် ဆိုကတည်းက ကောင်းပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာ အားလုံး

ကို ချစ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်မိသားစု တစ်ခုလေးကို ကွက်ပြီး ချစ်တာ မျိုးကတော့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ”

“မင်းကတော့ မင်းကိုယ်မင်းသာ အချစ်ဆုံး မဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အချစ်ဆုံးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ သူများကပါ ကိုယ့်ကို ချစ်စေချင်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်ကလည်း သူများကို ပြန်ချစ်ရပေလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေချင်ရင် ကိုယ်ကလည်း သူများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ခုနပြောတဲ့ ကိစ္စ ရှင်းချင်သေးတယ်။ သက်ရှိတို့၏ အဓိကတာဝန်က မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့ ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရုံနဲ့ တာဝန်မကျေနိုင်ဘူး၊ လူသားတွေရဲ့ အကျိုးကို ပိုမို တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်စေဖို့၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပိုမိုသာယာ ငြိမ်းချမ်းစေဖို့ လုပ်နိုင်မှ တာဝန်ကျေမှာပေါ့။ ဒါဟာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ အဓိက ခြားနားချက်ပဲ”

စိန်ထွန်းသည် ခုလိုပင် အပြောင်အပြက်တွေ ပြောနေရာမှ လေးနက်သော အကြောင်းအရာများဆီသို့ ဆွဲဆောင်ပြောဆိုသွားတတ်သည်။ သို့ဖြင့် စကားဝိုင်းသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့က ည ဆယ်နာရီလောက်မှ လူစုကွဲသည်။ အေးဇော်တို့ လင်မယားနှင့် ခင်မောင်ငြိမ်းတို့ လင်မယား ပြန်သွားသည်။ စိန်ထွန်းက ကြော့မောင်တို့ အိမ်မှာပင် အိပ်မည် ဆိုပြီး နေခဲ့သည်။ ကြော့မောင်နှင့် စိန်ထွန်းတို့သည် ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ထိ စကား ဆက်ပြော ဖြစ်ကြသေးသည်။

ကြော့မောင် အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်နေသည်။ သူ့တင်ပါးမှာ သွေးစုနာကြီး ပေါက်နေ၏။ အနာက မှည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သက်ထားသည် ဝမ်းစကို ရေနွေးဖြင့် စိမ်လျက် အနာကို ဖန်ရည်ဆေးပေးနေသည်။ သို့မှသာ ပြည်တွေ ညှစ်ထုတ်သော အခါ အနာသက်သာမည် ဖြစ်သည်။

ကြော့မောင်ကား သူ့ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်သေးသည်။ သက်ထားကို သူ စတင်ချစ်ကြိုက်မိခါစတုန်းက သူတို့ လက်ထပ်ပြီး ကြလို့ သူ့တင်ပါးမှာ သွေးစုနာ ပေါက်လျှင် ဘယ်လို နေပါလိမ့်မလဲဟု တစ်ခါမျှ မတွေးမိခဲ့ဖူးပါ။ သက်ထားသည်လည်း တစ်နေ့သောအခါ သူ၏ သွေးစုနာကို ခုလို ကိုင်တွယ်ပြုစုရလိမ့်မည်ဟု ယောင်၍မျှ စဉ်းစားမိခဲ့မည် မထင်ပါ။ သမီးရည်းစားဘဝတွင် သက်ထားက သူ့ကို ဝက်ခြံ တစ်ခါ ညှစ်ပေးဖူးသည်။ ဒါကို သူ ပြောလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ခုဟာက မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါက်သော ဝက်ခြံကလေးမျှသာ မဟုတ်ပါ။ တင်ပါးပေါ်မှာ ပေါက်သော ပြည်တွေ ဝနေသော သွေးစုနာကြီး။ ဒါကို မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်ပြီး ညှစ်ပေးဖို့က တော်ရုံတန်ရုံ စေတနာနှင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။

သွေးစုနာ ဆိုတာကလည်း များသောအားဖြင့် တင်ပါးမှာသာ ပေါက်တတ်စမြဲ။ ထိုအခါ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ညှစ်ဖို့မလွယ်။ အဖေကို ညှစ်ခိုင်းလျှင် မရှိမသေ ခိုင်းရာကျမည်။ အမေကျတော့လည်း မသင့်တော်။ ညီမတွေ၊ အစ်မတွေ

ဆိုလျှင်လည်း မသင့်တော်။ ညီအစ်ကို၊ သူငယ်ချင်း ဆိုလျှင်လည်း ယောက်ျားလေး တွေမို့ စိတ်ရှည်မည် မဟုတ်။ ဗြိခနဲ တအားညစ်ချလိုက်လျှင် မချိမဆုံ ခံရမည်။

ဟော... မိန်းမကျတော့။

ရေနွေးစိမ်ထားသော ဝှမ်းစကလေးဖြင့် အသာပွတ်သပ် သန့်စင်ပေး မည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ညင်ညင်သာသာ ညစ်ထုတ်ပေးမည်။ ဒီတစ်ခါ စိန်ထွန်း ကြီးနှင့် တွေ့လျှင် 'မိန်းမယူရတဲ့ အရသာကို ဖင်မှာ သွေးစုနာပေါက်မှ ပိုပြီး သိသာ နိုင်တယ်' ဟု အသားယူပြီး ပြောရဦးမည်။

ဪ... ကောင်းလေစွ။

ထိုအခိုက် သက်ထားက အနာကို ဆတ်ခနဲ ညစ်လိုက်ရာ-

“အား... နာတယ်ဟ”

ကြော့မောင် အတွေးပြတ်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ အနာခံရမှာပေါ့”

“အေးပါ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့၊ ဖြည်းဖြည်းနော်... အား...”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ကိုမောင်ရဲ့... ဒီမှာ ရတော့မယ်၊ ခဏလေးပါ။ အဆန် ထွက်သွားမှ နောက်တစ်ခါ ပြန်မဖြစ်မှာ၊ ခဏလေး အဲ... ရပြီ”

သက်ထားက ထွက်လာသော သွေးစများကို ဝှမ်းဖြင့် သုတ်ခြင်း၊ အရက်ပြန် ဆွတ်ထားသော ဝှမ်းစဖြင့် ပွတ်ခြင်း၊ ဆေးထည့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရင်း-

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သိပ်မများစေနဲ့လို့၊ သူ့မှာဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ၊ တစ်ခါသောက်ပြီး ပြီဆိုရင် သွေးစုနာပေါက်ရတာနဲ့၊ အပူကန်လို့လည်ချောင်းနာ ရတာနဲ့၊ လျှာကွဲရတာနဲ့။”

“သောက်လို့ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဝမ်းချုပ်တာလည်း ပါတယ်၊ အညောင်းထိုင်ပြီး ပုံဆွဲရတာ များလို့လည်း ပါပါတယ်”

ပြည်တွေညစ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် တော်တော်ကလေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။ ကြော့မောင်သည် မှောက်နေရာမှ ထ၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် အနာမရှိသည့် တင်ပါးဘက်ကို အားပြုပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ထားကို မကျေနပ်တာ ရှိသေးတယ် သိလား”

ဟု ပြောသည်။ သက်ထားက 'ဘာကိုလဲ' ဟု မေးသည်။

“ဘာရမလဲ၊ ဟိုညက ထား ကတိဖျက်တာကိုပေါ့”

သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ အပြန်အလှန် ကတိထားခဲ့ကြတာ ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ကျလျှင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မကျောကြေး။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ကျလျှင် သက်ထားက ကြော့မောင်ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရန်၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ကျလျှင် ကြော့မောင်က သက်ထားကို အရေးပေး ဂရုစိုက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ခု ကြော့မောင် ပြောသည်မှာ ဟိုညက ‘သိပ်မများစေနဲ့နော်’ ဟု သက်ထား ပြောခဲ့သည်ကို ရည်ရွယ်ကြောင်း သက်ထား သိလိုက်၏။

“ဒါကတော့ စေတနာနဲ့ အသိပေးတာပဲ၊ ကိုမောင့်ကို ကျောတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုမောင်ကကော ဘယ်တုန်းက လွန်အောင် သောက်ဖူးလို့လဲ၊ တေးက အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ဟိုကောင်တွေက ကိုမောင့်ကို အထင်သေးမှာပေါ့”

“ဒီလောက်လည်း သိက္ခာကျမသွားပါဘူးလေ”

သက်ထားသည် ရေနွေးဇလုံ၊ ဝမ်းလိပ်၊ ဆေးဘူး စသည်တို့ကို သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းနေသဖြင့် ခဏ စကားပြတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်၍-

“ကိုမောင့်ကို မေးစရာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

သက်ထားက ခဏဆိုင်းပြီးမှ-

“သိတာမျိုးတို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဪ... သိတာက ကိုအေးဇော်တို့အိမ် လိုက်နေရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကိုအေးဇော်တို့ အမေနဲ့မှ ပြေလည်ရဲ့လားလို့”

“သိတာက ဘာပြောလို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး၊ သူ့အကြောင်းလည်း ကိုမောင် သိသားနဲ့၊ ခပ်အေးအေး နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ သူ မပြောပေမယ့် ထား စိတ်ထဲ တစ်မျိုး တွေးမိလို့ပါ”

ဟိုညတုန်းက ‘သိတာက ကံကောင်းတယ်နော်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေ ရှိတော့’ စသည်ဖြင့် ပြောသည်ကို သိတာမျိုးက ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နေခဲ့ပုံ၊ ထိုအကြောင်း စကား ဆက်မပြောစေလိုသည့် သဘော ရှိဟန်တူပုံ ပြောပြသည်။

“ဟာကွာ... ထားကလည်း ဒီလောက် အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့၊ အသေး အဖွဲ့ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေတာကိုး။ အေးဇော်နဲ့ သီတာနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အေးဇော်တို့ အမေနဲ့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ကြော့မောင်သည်လည်း သက်ထား တွေးမိ သလိုများ ဖြစ်နေမလားဟု ထင်နေမိလိုက်သေးသည်။

အေးဇော်တို့အမေ ဒေါ်အေးခင်သည် မိသားတစ်စုလုံးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းထား နိုင်သည်။ အေးဇော်တို့အဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက သူ့လက် သူ့ခြေ နေလာခဲ့ခြင်း ဖြစ် ၏။ အေးဇော်တို့ အဖေက အရာရှိကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုစဉ်က ပြည့်ပြည့် စုံစုံ နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်လာသည်။ ဒေါ်အေးခင်က ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် နေနိုင်၍သာ အခုထိ အခြေမပျက်ရုံ ထိန်းထား နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်တွင် မိသားစု ခြောက်ယောက် ရှိသည်။ အေးဇော်တို့လင်မယား၊ အေးဇော်အောက် ညီမတစ်ယောက်၊ ညီတစ်ယောက်၊ အေးဇော်တို့ အဖေနှင့် အဘွား (အမေ့အမေ) တို့ ဖြစ်သည်။

မိသားစုဝင်ငွေက အေးဇော်လခ လေးရာကျော်၊ အေးဇော်ညီမ အေးအေး မော်၏ လခ နှစ်ရာနီးပါး၊ တစ်ဖက်ခန်းကို ငှားထားသဖြင့် အိမ်လခ တစ်ရာ့ ငါးဆယ်၊ စုစုပေါင်း ရှစ်ရာခန့်။ အငယ်ဆုံး အေးကျော်က အလုပ်မရှိသေး။ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် အောင်ပြီးခါစ။ အေးဇော်တစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျသေး သည်။ ညီမနှင့် ညီက လူပျို၊ အပျို။

အေးဇော်တို့က စားစရိတ်အဖြစ် တစ်လ နှစ်ရာ့ငါးဆယ် ထည့်ဝင်ရ သည်။ ဒေါ်အေးခင်က ငွေကိုင်ပြီး စီမံအုပ်ချုပ်သည်။

တကယ်တော့ အေးဇော် ပေးသော ငွေ၊ အေးအေးမော် အပ်သော ငွေ၊ အိမ်ငှားက ရငွေတို့မှာ အိမ်စရိတ်အတွက် ပြည့်စုံ လုံလောက်လှသည်တော့ မဟုတ်။ အခါအားလျော်စွာပင် ဒေါ်အေးခင်က စိုက်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အတွင်းပစ္စည်းလေးများ ထုခွဲပြီး ဖြည့်စွက်နေရ၏။

သူတို့မိသားစုတွင် အေးကျော်သည် အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်၊ ခုမှ ကျောင်း ပြီးခါစလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြဿနာမရှာ။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရလျှင် ပြီးရော။

အေးအေးမော်က နည်းနည်းစွာချင်သည်။ သီတာမျိုးနှင့်တော့ မတည့် မရှိ။ သီတာမျိုးသည် စကားနည်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် မရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူ အေးဇော်၏ အရှိန်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်သည်။

အေးဇော်သည် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်အေးခင်၏ အရေး ပေးခြင်းကို အထိုက်အလျောက် ခံရသည်။ သို့ရာတွင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ သြဇာကို လွန်ဆန်ခြင်းတော့ ပြုလေ့ မရှိချေ။

ဒေါ်အေးခင်သည် မိသားစုတစ်စုလုံးအပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးထားသည်။ တိကျပြတ်သားသည်။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းသည်။

သီတာမျိုးက အားလုံးအပေါ် အလျှော့ပေး၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာ မပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အေးဇော်အပေါ်လည်း အန္တ အတာ ခံသဖြင့် ဒေါ်အေးခင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိသည်။ အေးဇော်တို့ အဘွား ကတော့ သီတာမျိုးကို တော်တော်ချစ်သည်။ သူ့မြေးအရင်း အေးအေးမော် ထက်ပင် သာသယောင် ရှိ၏။ သီတာမျိုးအဖို့ ဤအိမ်တွင် နေရခြင်းသည် စစ်စစ် ပေါက်ပေါက်လျှောက် မတွေးမိလျှင် အသင့်အတင့် နေပျော်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ယောက္ခမအိမ် ဖြစ်သောကြောင့် အနေကျ့သည်တော့ အမှန်ပင်။

လကုန်မှ လဆန်းရက်အတွင်းလောက် ဆိုလျှင်ပင် ပန်းချီဆရာတွေ မဂ္ဂဇင်းတိုက် များသို့ လှည့်ကြစမြဲ။ တချို့တိုက်တွေမှာ စာအုပ်ယူ၊ တချို့တိုက်မှာ ငွေထုတ်၊ တချို့တိုက်မှာ ဆွဲပြီးသား ပုံတွေ ပေး၊ တချို့တိုက်တွေမှာ နောက်ထပ် ဆွဲရမည့် ပုံအတွက် စာမူ ယူ။

မဂ္ဂဇင်း တစ်တိုက်နှင့်တစ်တိုက် မူချင်း မတူကြချေ။ စာအုပ် ထွက်ထွက် ချင်း စာမူခ ရှင်းပေးသည့် တိုက်မျိုးလည်း ရှိသည်။ လဆန်းရက်မှ ပေးသည့် တိုက်၊ ဆယ်ရက်ကျော်မှ ပေးသည့် တိုက်မျိုးလည်း ရှိသည်။

မည်သည့်မူ ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ အဖို့တော့ အနည်းဆုံး တစ်လ နှစ်ခေါက်လောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေဘက် လှည့်ရလေသည်။ ခုလို လဆန်း ရက်မျိုး ဆိုလျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမှာ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ တွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အဝင်အထွက် များကြသည်။ ထိုသူများကိုသာ သီးခြား သတ်မှတ်၍ ရေဒါကိရိယာဖြင့် ထောက်လှမ်းကြည့်နေမည် ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်ရှိ နေရပ်အသီးသီးမှ ထွက်လာကြပြီး မြို့လယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်မှ တစ်တိုက်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ကူးလူးသွားလာနေကြပုံကို ရေဒါပေါ်တွင် ပိုးစုန်း ကြူးငယ်များလို ရှုပ်ထွေးများပြားသော အစက်အပြောက်များအဖြစ် မြင်ရပေ လိမ့်မည်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ အဝင်အထွက် ဆုံကြသူများ၊ အတူလာပြီး အတူတူ ပြန်ထွက်သွားကြသူများ၊ တိုက်ကျမှ ဆုံကြသူများ၊ တိုက်တစ်တိုက်မှ နောက် တစ်တိုက်သို့အကူး လမ်းမှာ တွေ့ကြသူများဖြင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်တစ်ဝိုက် ရှုတ် ယက်ခတ်နေကြသည်။

ကြော့မောင်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်၏။ သူကတော့သူများထက်ပင် ပို၍ ခြေသွက်နေသည်။ သူ့အဆင့်က မဂ္ဂဇင်းနှစ်ခု သုံးခုကသာ လစဉ် ပုံမှန်အပ် သည်။ တချို့တိုက်တွေက တစ်လခြား။ တချို့ကတော့ စိတ်လိုလက်ရရှိမှ တစ်ပုံစ နှစ်ပုံစ။ သူ့အခြေအနေကား ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံမှာ နှစ်ရောင် သုံးရောင် ဆွဲရမှ ဆိုပြီး ရွေးမနေနိုင်။ ဆွဲခွင့်ရသမျှ အကုန်ဆွဲသည်။ နှစ်ဆယ် အစိတ်တန် ခေါင်းစီး စာတန်းရော၊ လေးငါးဆယ်တန် ဆောင်းပါး သရုပ်ဖော်ပုံရော၊ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်တန် ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံရော ရသမျှ ဆွဲပါလေမှ တစ်လ လေးငါးရာထက် မပိုချေ။

ဒီနေ့ကိုတော့ ကံသိပ်မလိုက်သော နေ့ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေသည်။ ပထမ ဆုံး စဝင်သော တိုက်က ခေါင်းစီးစာတန်းကလေး နှစ်ခု အပ်သည်။ ပြီးခဲ့သော လအတွက် ငွေလည်း မရခဲ့။ မဂ္ဂဇင်းထွက်ရက် နောက်ကျသွားသောကြောင့် သုံးလေးရက် နေပါဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်တိုက်က ငွေလည်း မရ၊ ပုံလည်း မအပ်။ ပြီးခဲ့သော လက ပုံမပါသဖြင့် ငွေမရချေ။ ပုံအပ်ဖို့လည်း လောလောဆယ် မရှိသေး။ နောက် တစ်ပတ်လောက် လှည့်လာကြည့်ပေါ့ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည်

နောက်တစ်တိုက်တွင် ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံ နှစ်ရောင်အတွက် ခြောက်ဆယ် ရသည်။ ပုံတစ်ပုံလည်း အပ်လိုက်၏။ အေးအေးဆေးဆေး ဆွဲပါဟု ပြောလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းပုံသည် လာမည့် လတွင် သုံးဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း သိခဲ့ ရသည်။

တော်တော်လည်း ပင်ပန်းသွားပြီ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာက တစ်လမ်း မောင်းတွေ ဖြစ်သဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ဘတ်စ်ကားကိုချည်း အားကိုးလို့ မရ။ တစ်တိုက်မှ တစ်တိုက်သို့ အကူး နေပူထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရသောကြောင့် ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းပြီ။ သုံးဆယ့်တစ်လမ်းထဲသို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

ပေဖူးလွှာကို အရင်သွားမည်။ ပြီးမှ မိုးဝေ။ အစွန်ဆုံးကတော့ သောင်း ပြောင်းထွေလာ။ ဒီသုံးတိုက်ကနေ အနည်းဆုံး တစ်ပုံလောက်တော့ ရတန် ကောင်းရဲ့ဟု တွေးလာသည်။

“ကြော့မောင်၊ ဟေ့ကောင်... ကြော့မောင်”

သူ့အတွေးနှင့် သူမို့မင်းကန်စီ စာပေတိုက်ရှေ့ ရောက်လာသည်ကိုသတိ မပြုမိချေ။ ကိုမျိုးမြင့်က သုံးလေးခွန်း အော်ပြီးမှ သူ ကြားသည်။

“အပြန်မှ ဝင်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ပေဖူးလွှာ သွားမလို့”

ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“မသွားနဲ့ဦး၊ လူများနေတယ်”

ဆိုသဖြင့် အခန်းရှေ့က ကပြင်ကလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုမျိုးမြင့် နှင့်အတူ ပိုပိုနှင့် ဆန္ဒမွန်တို့လည်း ရှိနေသည်။

“အခြေအနေကော ကောင်းရဲ့လား”

ဟု ကိုမျိုးမြင့်က မေးသဖြင့် ကြော့မောင်က-

“သိပ်မစွံပါဘူးဗျာ၊ ငွေလည်း သိပ်မရဘူး၊ ပုံလည်း ထပ်မရခဲ့ဘူး”

“ဒီလမ်းထဲမှာတော့ ရမှာပါ”

“မျှော်လင့်ရတာပဲလေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးရတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေက သိပ်မစားသာလှပါဘူး။ ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံး ဆွဲရတဲ့ လူမျိုးမှ ကိုက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ အဖုံး တစ်ပုံ ဆွဲလို့ ရတဲ့ ငွေက ကျွန်တော်တို့ တစ်လစာလောက် ရှိတာပဲ”

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း လုံလည်ချာလည် လိုက်နေ တာပါပဲ”

သူတို့ စကားဝိုင်းထဲသို့ မင်းကန်စီ စာပေတိုက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုအောင်အေးပါ ဝင်ရောက်လာသည်။

စာပေတိုက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့ ထုံးစံအတိုင်း စာပေစိစစ်ရေး သွား၊ စက္ကူရုံး ပြေး၊ ပုံနှိပ်တိုက် လှည့်ဝင်၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတွေဆီ သွား၊ စာအုပ် ဆိုင်တွေ လှည့်ကြည့်၊ နယ်ပို့ဖို့ စီစဉ် စသည်ဖြင့် အမြဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေ တတ်သည်။ ဒီအလုပ်ကို သူက တမင်ရွေးလုပ်သည်ဟု ဆို၏။ အကြောင်းမှာ ခုလို ဟိုပြေး ဒီပြေး လုပ်နေရ၍ ကိုယ်ရည်စစ်သွားပြီး ပေါင်ချိန် မတိုးတော့သဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ထပ်မံလောခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆို၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဖုံးပန်းချီ ဆွဲတဲ့လူက ခုသာ ခံသာ ရှိတာပေါ့ဗျ၊ စာရေးဆရာတွေမှာလည်း လုံးချင်းသမားတွေက တော်သေးတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝတ္ထုတိုသက်သက် ရေးနေတဲ့ လူတွေဆို မစားသာဘူး”

ကိုအောင်အေးက ဝင်ပြောရာ ပိုပိုက-

“စာရေးဆရာတွေက တော်သေးတာပေါ့ဗျ၊ ကိုယ် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကို ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မဆို ပို့ခွင့်ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီသမား တွေကျတော့ ဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က အပ်မှ ဆွဲလို့ ရတာ၊ မအပ်ဘူး ဆိုရင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပုံတွေဆွဲပြီး တိုက်တွေ လျှောက်ပို့လို့ ဖြစ် တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တစ်ဖက်က လှည့်တွေးပြန်တော့လည်း ပန်းချီသမားက ဆွဲခွင့်ရပြီဆိုရင် စာအုပ်ထဲမှာ ကျိန်းသေ ပါတော့မယ် ဆိုတာ သိနေပြီ။ စာရေးဆရာကျတော့ တိုက်က ရွေးမယ်၊ မရွေးဘူး ဆိုတာ ဘာမှ မသိ ရသေးဘဲနဲ့ ဝတ္ထုကို ရေးရတယ်၊ အရင်းအနှီးကို အရင်စိုက်ထုတ်ထားရတာပေါ့၊ ပိုပြီးမှ ပယ်တယ်ဆိုရင် ရှုံးတာပဲ”

“နောက်တစ်တိုက်ကို ထပ်ပို့လို့ ရတာပဲ”

ဟု ဆန္ဒမွန်က ဝင်ပြောသည်။ ကိုအောင်အေးက-

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်လေ၊ ပန်းချီသမားက တစ်လတည်းမှာ မဂ္ဂဇင်း လေးငါးစောင်မှာ ဝင်ရေးလို့ ရတယ်၊ စာရေးဆရာကျတော့ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်မှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထက် ပိုပါလို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်လတည်းမှာ မဂ္ဂဇင်း သုံးစောင်မှာ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်တစ်ပြိုင်တည်း ပါဖို့ဆိုတာ တော်တော် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ။

ပါတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဘယ်လောက်ရမလဲ။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်မှ အလွန်ဆုံး တစ်ရာ ငါးဆယ်၊ သုံးပုဒ်မှ လေးရာငါးဆယ် အများဆုံး ရတော့မပေါ့။ ဝတ္ထုတို သက်သက် ရေးပြီး ထမင်းစားရမယ် ဆိုရင် ရင်လေးစရာကြီး”

“ပိန်မသာ လိမ်မသာပါဗျာ”

ဟု ကိုမျိုးမြင့်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မော်တော်ဘုတ်လို အသံမျိုး မြည်နေသော ဘောက်စ်ဝက်ဂွန် လိပ်ခုံးကားကလေး တစ်စီး ထိုးဆိုက် လာသည်။ ကားပေါ်မှ မင်းကန်စီ စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ကိုအောင်အောင်သွင် ဆင်း လာ၏။

ခြင်္သေ့လည်ဆံလို ဆံပင်ကြားမှ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြဖြ ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်ဝဋ်ကြွေးကြောင့်လည်း မသိ။ သူသည် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လို့မရ။ သူ့ခန္ဓာ ဝဝကြီးကြောင့် ပူလှ အိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး အမြဲလိုလို ဘောလုံးကန်အင်္ကျီ၊ ဂျာစီ၊ စွပ်ကျယ်တို့ကိုသာ ဝတ်လေ့ ရှိသည်။ ခုလည်း အင်းဝစွပ်ကျယ် လက်စကကို ဝတ်လာ၏။

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဟိုဘဝတုန်းက သူများ လှန်းထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ စိန်တံချူနဲ့ ချူပြီး အလစ်သုတ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဝဋ်လည်တာ”

ဟု ကိုမျိုးမြင့် လှမ်းပြောသည်။ ကိုအောင်အောင်သွင်က-

“ဟိုဘဝတုန်းက ကျုပ် အလစ်သုတ်ခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ခင်ဗျား ညီမရဲ့ ဘော်လီ အင်္ကျီတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒီဘဝမှာ ဝဋ်ကြွေးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြန်တွယ်ရင်း ကပြင်စွန်းမှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ် ဝင်ထိုင်သည်။ ကြော့မောင်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး-

“ပြီးခဲ့တဲ့လက ရှုမဝထဲက ခင်ဗျားပုံလေး တော်တော် သဘောကျ တယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုသည်။ ကိုမျိုးမြင့်က-

“သဘောကျရင် ခင်ဗျားလည်း ပုံအပ်ဦးလေ”

“အပ်မှာပေါ့ဗျ၊ လင်းရောင်တင်ရဲ့ နောက်စာအုပ်ကျရင် အတွင်းရေခဲပုံ အပ်မလို့တောင် စိတ်ကူးထားသေးတယ်”

ဝမ်းမြောက်ဖွယ် သတင်းစကားပေပဲ။ သို့ရာတွင် ခု လောလောဆယ် တော့ အပ်မှာ မဟုတ်ချေ။ လင်းရောင်တင် ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက သူ့ဝတ္ထုကို နောက်ထပ် ဘယ်နှလကြာအောင် ရေးနေဦးမည် မသိ။

မင်းကန်စီအဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပေဖူးလွှာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
 တိုက်အဝင်မှာ ကိုဝသုန်၊ ကိုမောင်မောင်သိုက်၊ ကိုကျော်သောင်းတို့
 နှင့် ဆုံသည်။ သူတို့က ငွေထုတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမောင်မောင်
 သိုက်က ထုံးစံအတိုင်း ပျာယီးပျာယာ။ ကိုကျော်သောင်းက ခြေကားရား လက်
 ကားရား။ ကိုဝသုန်ကား အမြဲလိုလို အိပ်ရေးမဝသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ပြုံးသလို
 မဲ့သလိုလို လုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည်။

စာတည်းအဖွဲ့ရှိရာ ထပ်ခိုးသို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။ လူကတော့ သိပ်မရှင်း
 သေး။ ထို့ကြောင့် လှေကားပေါက်ကို ကာထားသော လက်ရန်းမှာ မှီရပ်ရင်း စောင့်
 နေကြ၏။ ဒီကြားထဲ မဂ္ဂဇင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်က လေရှည်နေသေး
 သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဝင်းနိုင်ဆီမှာ ငွေထုတ်ကြသည်။ ကြော့မောင်က
 ဆောင်းပါးဒီဇိုင်းအတွက် ငွေငါးဆယ် ရသည်။ ကြော့မောင် ငွေထုတ်နေတုန်း
 ကိုမျိုးမြင့်တို့က ဦးအောင်မြင့် စားပွဲသို့ သွားပြီး နောက်လအတွက် ပုံဆွဲဖို့ စာမူ
 တွေ ယူကြသည်။

ကြော့မောင်သည် စာတည်းအဖွဲ့ဝင်များအနက် ကိုမျိုးမြင့်ညိမ်းနှင့်
 တော့ အတော်အသင့် သိကျွမ်းခင်မင်နေပြီ။ ခု ကိုမျိုးမြင့်ညိမ်း မရှိ။ ဦးအောင်မြင့်
 နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသေးသဖြင့် ပုံတောင်း မရဲသေးဘဲ နောက်နားမှာပင်
 မယောင်မလည် သွားရပ်နေလိုက်သည်။

ကိုမျိုးမြင့် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် တိုက်တွန်းတော့မှ ‘အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်
 အတွက် ပုံကလေးများ ရမလား’ ဟု မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်၏။ ဦးအောင်မြင့်က ခုမှ
 သူ့ကို မြင်သွားသည်။

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ ခဏနေနော်”

ဆိုပြီး စာမူဖိုင်ကို လှမ်းယူသည်။ ကြိုးဖြေပြီး စာမူတွေ လှန်လှောရှာ
 နေ၏။ ကြော့မောင် သိပ်တော့ အားမရှိလှ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမှာ ဒါမျိုး ကြုံဖူး
 ပေါင်း များပြီ။ စာတည်းများနှင့် ဆရာကြီးများ လေပစ်နေသည့် ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်
 ကလေး ထိုင်ပြီး တမေ့တမော့ စောင့်။ လူရှင်းမှ မရဲတရဲ မေး၊ စာတည်းက ရမယ်
 ဆိုပြီး စာမူတစ်ထပ်ကြီး ကြားထဲက မွေနှောက်ရှာ။ ပြီးတော့မှ ဆယ့်ငါးကျပ်
 နှစ်ဆယ်တန် ခေါင်းစီးစာတန်းကလေး တစ်ခု အပ်လိုက်တာမျိုး။

ခုလည်း ဦးအောင်မြင့် စာမူရှာနေသည်ကို ကြော့မောင် ရင်တထိတ်ထိတ်

စောင့်နေသည်။ အတန်ကြာ ရှာဖွေပြီးနောက် ဦးအောင်မြင့်က စာမူတစ်ခု လှမ်းပေးသည်။ ကြော့မောင် ရင်ဖိုစွာ ကြည့်လိုက်၏။ မမြင့်ခိုင်၏ ဝတ္ထု။

“ပြီးခဲ့တဲ့ လက ခင်ဗျားပုံကို ဆရာဦးမြလှိုင်က တော်တော်သဘောကျသွားတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကို ဒီလ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံ အပ်ပေးပါဆိုလို့”

ကြော့မောင်က အသံတိုးတိုးဖြင့်-

“ဟို ဘယ်နှရောင် ဆွဲရမလဲ အစ်ကို”

“လေးရောင်အပြည့် ဆွဲလေ၊ မြန်မြန်လေး လုပ်နော်၊ အော့ဖ်ဆက် ကာလာ ခွဲဖို့ မိအောင် ဝတ္ထုက ဒီလ သုံးမှာ”

ကြော့မောင် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွား၏။ မဂ္ဂဇင်းမှာ လေးရောင်အပြည့် ဆွဲရခြင်းသည် သူ့အဖို့ ခြေလှမ်းသစ် တစ်လှမ်း တက်ခွင့်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းချီခဲကလည်း ပိုရဦးမည်။ တစ်ရော့အစိတ်လား၊ တစ်ရော့ငါးဆယ်လားပဲ။

ထပ်ခိုးပေါ် မျက်နှာကြက်ကသာ နိမ့်မနေဘူး ဆိုလျှင် ထပြီးတော့တောင် ခုန်လိုက်ချင်သေး။

ခင်မောင်ငြိမ်း ရုံးက ပြန်လာသည်။ ဝင်းမာသည် မနက်ပိုင်းကျောင်းဆရာမ ဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီ။ ခင်မောင်ငြိမ်း ပြန်လာချိန်တွင် ဝင်းမာက ဗိုက်ကြီး တကားကားဖြင့် ညစာအတွက် ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်နေသည်။

ခင်မောင်ငြိမ်း သူ့ဘာသာသူပင် ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ လုံချည် လဲသည်။ သူ့မှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီတစ်ထည် ရှိသော်လည်း နေ့တိုင်း ဝတ်လေ့ မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ရှိမှ ဝတ်တတ်သည်။

သူ ပြန်လာသည်ကို ဝင်းမာ သိသော်လည်း 'ပြန်လာပြီလား၊ မောလာ လား၊ ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်ပါလား' ဟု လှမ်းပြီး လောကွတ် မလုပ်နိုင် အားတော့ချေ။

သူတို့အိမ်က လျှပ်စစ်မီးဖိုသည် ထင်းမီးဖို၊ မီးသွေးမီးဖိုလို မီးရှိုက်ကို လိုသလို အတိုးအလျှော့ လုပ်လို့ မရ။ တစ်သမတ်တည်းသော မီးအားသာ ရှိသည်။ မီးရှိုက်လျှော့ချင်လျှင် ခလုတ်ပိတ်ပစ်ရသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း အပူဓာတ် က ကြာရှည်မခံတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်၏။ ခု တည်ထားတာက ထမင်းအိုး ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ ဂရုစိုက်ရ၏။

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ အားမလို အားမရ ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ဖူး၏။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူး၏။ လင်ဖြစ်သူ ရုံးသွားခါ နီးလျှင် မယားက အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်ပေး၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီ စွပ်ပေး၊ ဖိနပ်ကို

အဆင်သင့် ချပေး။ ရုံးက ပြန်လာသောအခါ အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြို။ မောသလား၊ ပန်းသလား မေး။ တိုက်ပုံချွတ်ပေး။ အင်္ကျီကြယ်သီး ဖြုတ်ပေး။ အိမ်နေရင်း ဝတ်ဖို့အဝတ်အစား ထုတ်ပေး။ သူတို့ပြောနေကျစကား ‘ထမင်းအရင်စားမလား၊ ရေအရင် ချိုးမလား’။

ဝင်းမာသည် ခင်မောင်ငြိမ်းကို တစ်ခါမျှ တီတီတာတာ မလုပ်ခဲ့ဖူးချေ။ ခင်မောင်ငြိမ်း၏ ငယ်နာမည်ဖြစ်သော ‘တွတ်နီ’ ဟူ၍ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်သည်က လွဲ၍ ‘နင်တွေ ငါတွေ’ နှင့်ပင် ပြောလေ့ ရှိသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ခင်မောင်ငြိမ်းကို မလေးစားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ‘နင်-ငါ’ ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းတာက ‘မောင်ရယ်၊ ချစ်ရယ်’ ဆို တာထက် ပိုရင်းနှီးပြီး စေးစေးပိုင်ပိုင် ရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။

ဝင်းမာသည် ခင်မောင်ငြိမ်းကို ချစ်တာတော့ အမှန်ပင်။ ကောက်ညှင်း ပေါင်း ဖြစ်စေ၊ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းဖြစ်စေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်ငြိမ်း ကြိုက်တတ်သော ဟင်းကို ဦးစားပေး၍ ချက်သည်။ အဝတ်အစား ဆိုလျှင်လည်း ဖြူဖွေးနေအောင် လျှော်ပြီး ကော့ပျံနေအောင် မီးပူ တိုက်ပေးသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်း ကိုယ်တိုင်က တစ်ခါတစ်ခါ ပစ်စလက်ခတ်နေ တတ်သည်ကိုတော့ မတတ်နိုင်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ခင်မောင်ငြိမ်းအဖို့ ဝင်းမာ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံရကျိုးနပ်ပါပေသည်။

ကနွဲ့ကလျ မလုပ်တတ်ခြင်းကတော့ ဝင်းမာ၏ ပင်ကိုစရိုက်သာ ဖြစ် ၏။

တကယ်တော့လည်း ခင်မောင်ငြိမ်း စိတ်ကူးယဉ်သလို ရုံးသွားခါနီး အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်ပေးတာတို့၊ ရုံးကအပြန် ဆီးကြိုတာတို့ လုပ်ဖို့ အချိန်မရ နိုင်ချေ။ ခင်မောင်ငြိမ်း မနက်အိပ်ရာက နိုးလျှင် ဝင်းမာက ကျောင်းသွားဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ အိပ်ရာထ နောက်ကျလျှင် ဝင်းမာ မရှိတော့။

သူ ရုံးက ပြန်လာချိန်ကျတော့ ဝင်းမာက ချက်ရေး ပြုတ်ရေးနှင့် မအား လပ်ပြန်။ ဝင်းမာတို့ကျောင်းသည် မနက် ခုနစ်နာရီ တက်သောကြောင့် မနက်ပိုင်း ဈေးသွားဖို့ အချိန်မမီချေ။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်း ဈေးဝယ်ပြီး ညစာအတွက် ချက်၊ တစ်ဝက်ကို မနက်အတွက် အသင့်ဖြစ်အောင် လုံးထား။ မနက်ကျမှ အစော ကြီး ထပြီး ပြန်ချက်။ ခင်မောင်ငြိမ်း ရုံးကို ထမင်းဘူး ထည့်ဖို့ ပြင်ဆင်။ သို့ဖြင့်

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် ရုံးက အပြန်တွင် သူ့ဘာသာပင် အဝတ်အစား လဲပြီး မီးဖိုခန်း ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘာ ကူရဦးမလဲ ဟင်”

ဝင်းမာကို သွားဖားသည်။

“ကူချင်ရင် ပုစွန်ခြောက် ထောင်းပေး”

ဝင်းမာက ကြက်သွန်နီ အခွံသင်နေရာမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ခင်မောင်ငြိမ်းက ငရုတ်ဆုံကို သူ့နား ဆွဲယူလိုက်၏။ ဝင်းမာက သတင်းစာ စက္ကူ ဖြင့် ထုပ်ထားသော ပုစွန်ခြောက်များကို ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဘာချက်မှာလဲ”

“ခရမ်းသီး နှပ်မလို့”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဘူးသီးဟင်းခါးလေးနဲ့ဆို”

“ဒီအချိန် ဗူးသီးမှ မပေါ်သေးတာ၊ ဟင်းခါးသောက်ချင်ရင် မြင်းခွာရွက် ချက်လိုက်မယ်၊ အစက စိတ်ကူးတာကတော့ မနက်ကျမှ မြင်းခွာရွက် သုပ် မလားလို့”

“ဒါဆိုလည်း နေပါစေတော့၊ မနက်အတွက် မရှိဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မနက် ဘဲဥကြော်နဲ့ စားနိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဪ... နေဦး၊ ခရမ်းချဉ်သီး နည်းနည်း ရှိသေးတယ်၊ မနက် အဲဒါ သုပ်လိုက်မယ်၊ ဟင်းခါး သောက်မယ် ဆိုရင် လိမ်းထိပ်မှာ ငရုတ်ကောင်း တစ်မတ်ဖိုးလောက်တော့ သွား ဝယ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းပြီးရင် ငရုတ်ကောင်း ပြေးဝယ် လိုက်ပါမယ်၊ ပြန်လာရင် မမချိုးဖို့ ရေခပ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်တွေ လျှော်၊ ညကျရင် နင်းနှိပ်ပေးပါဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက တို့လင်မယားကို ကာတွန်း ဦးအောင်ရှိန်ရဲ့ ဇာတ်ကောင် စံပနဲ့ မယ်ခလို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

ဝင်းမာက ကြက်သွန်တွေ လေးစိတ်စိတ်နေရာမှ ခင်မောင်ငြိမ်းကို ဓားနှင့်ထိုးမည့်ဟန် ရွယ်ပြီး-

“ဘာလဲ၊ သူ ဟင်းခါးသောက်ချင်တယ် ဆိုလို့လည်း အပင်ပန်းခံပြီး ချက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟင်းခါး သောက်ချင်တယ် ဆိုတာက နို့ထွက်အောင်လို့ပါ”

“သွား... ငရုတ်ကောင်း သွားဝယ်ချေတော့၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းတာ တော်ပြီ၊ သိပ်မူန့်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“အိုကေ”

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် အခွင့်အရေး ရသည့်အခိုက်တွင် ဝင်းမာ၏ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်၍ ချွေးတွေစို့နေသော ပါးကလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဝင်းမာက ဓားနှောင့်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် လွတ်သွား၏။

ရေစည်လှည်းတွန်းသည့် အလုပ်ကား အမြင်အားဖြင့် ဘာမျှ မခဲယဉ်းဟု ထင်ရ သော်လည်း တကယ်လက်တွေ့ တွန်းကြည့်မှ ပညာသားလေးတွေ ပါကြောင်း သိရသည်။

ဆိုက်ကားလိုပင် ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးစက်ဘီးကို ဘီးအပိုတစ်ခု တပ်ထား သည်က လွဲ၍ ဘာမျှ မထူးခြားဟု ထင်စရာ ရှိသည်။ မဟုတ်ချေ။ ထိုဘီးအပို တစ်ခုကပင် စက်ဘီး၏ ဟန်ချက် ပျက်ပြားစေ၏။ ယင်း ဘီးအပိုတပ်ထားပုံက လည်း နောက်ဘီး၏ ဘေးမှာ သီးသန့်ကြီး ထွက်နေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ရှေ့ဘီး သည် နောက်ဘီးနှစ်လုံး၏ အလယ်နှင့် တည့်နေရမည်။ (သုံးဘီးကားများကဲ့သို့) ခုတော့ ဘီးနှစ်ဘီးက ရှေ့နောက် တစ်ဖြောင့်တည်း။ ကျန်နောက်ဘီးက ဘေးထွက် နေသဖြင့် အလေ့အကျင့် မရှိသူတစ်ယောက် တက်နင်းလျှင် ဆွဲသွားလေ့ ရှိ သည်။ လက်ကိုင်ကို အပြင်ဘက်သို့ နည်းနည်း တင်းခံထားပေးမှ အတည့်သွား သည်။

ရူပဗေဒ သဘောတရားအရ တွန်းခြင်းသည် ဆွဲခြင်းထက် ပို၍ အားစိုက် ရသဖြင့် ပိုပင်ပန်း၏။ သို့ရာတွင် လူတို့သည် လန်ချား၊ ချယ်ဂါရီသမားမှ လွဲ၍ တွန်းခြင်းကိုသာ အသုံးပြုလေ့ ရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ မြင်းတွေ၊ နွားတွေနှင့် ကွဲပြားအောင် လုပ်ခြင်းလား မသိ။

ရေစည်လှည်းကို တွန်းကြသည်။ ရေစည်လှည်းသည် ဘီးတပ်ထားပုံ အဆင်ပြေသည်။ သို့ရာတွင် ရေပါလျှင် ကွေ့ရခက်သွား၏။ ရှေ့ဘီးကို နည်းနည်း

ကြွအောင် လက်ကိုင်ကို နည်းနည်းဖိပြီး ကွေ့ရသည်။ အဆင်းလမ်းမှာ ကျတော့လည်း အရှိန်နှင့် တအားလိမ့်ဆင်းမသွားအောင် ခြေကန်ဆွဲပြီး အသာထိန်းလွှတ်ပေးရသည်။

ကြော့မောင်တို့အိမ် အဝင်လမ်းသည် ပိုဆိုး၏။ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း အတက်ကို တွန်းတင်ရပြီး အိမ်ရှေ့နား ရောက်သည်နှင့် တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ဆင်းရသည်။ ကြော့မောင်သည် တွန်းခါစက ပြဿနာတက်ဖူးသည်။ တစ်ခါက အကွေ့မတက်တတ်သဖြင့် လှည်းကြီး စောင်းမှောက်သွားဖူးသည်။ တစ်ခါကျတော့ အိမ်အဝင်အဆင်းမှာ အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့မြောင်းထဲ ထိုးကျသွားခဲ့သည်။ ခုတော့ တော်တော်ကျွမ်းနေပါပြီ။

ခုရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ပတ်လောက် မိုးပြတ်သွားသဖြင့် ရေ အခက်အခဲ တွေ့ရသည်။ ကြော့မောင်တို့ ရပ်ကွက်သည် နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေသော်လည်း ရေရှား၏။ ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ အဝီစိတွင်း တူးပြီး ရေရောင်းသော အိမ်မှ ရေစည်လှည်းကို သွားတိုက်ရလေသည်။

ကြော့မောင် ရေစည်လှည်း တွန်းလျှင် သက်ထားကပါ ကူတွန်းပေးလေ့ရှိသည်။ ကြော့မောင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်လို့တော့ မဟုတ်ချေ။ သက်ထားက 'ကိုမောင် တစ်ယောက်တည်း တွန်းတာ မကြည့်ရက်ဘူး' ဆိုပြီး အတင်းလိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

စတွန်းခါစက ရှက်ပြီး ရှိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်နေသည်။ ဘေးဘီကို မကြည့်ရဲ။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး တွန်းရသည်။ အမှန်မှာ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မနေပါ။ အားလုံး သူလို ကိုယ်လိုတွေချည်း။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေစည်လှည်း တွန်းခြင်းသည် အဆန်းမဟုတ်တော့။ ရေစည်တင်သည့် ကားကြီး ဝင်လာမည်ဆိုလျှင်တော့ ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုကြပေလိမ့်မည်။

နောက်တော့လည်း ညနေစောင်း နေညိုညိုအချိန်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ရေစည်လှည်း တွန်းရတာ ကြည့်နူးစရာကောင်းသည်ဟုပင် ထင်လာကြသည်။ 'အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ အရသာချင်း တစ်မျိုးစီပေါ့' ဟု ကြော့မောင်က ပြောလေ့ ရှိသည်။

“ထား... လူမှုဖူလုံရေးက ခေါ်တာ ဝင်ဖြေမှာလား”

“ဖြေရမှာပေါ့၊ ရတာ မရတာ အပထားလေ၊ အလုပ်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

သမီးရည်းစားဘဝတုန်းက လက်ထပ်ပြီးလျှင် သက်ထားအနေဖြင့် အလုပ်လုပ်စရာ မလို၊ အေးအေးသက်သာနေ၊ သူ့လုပ်ကျွေးမည်ဟု ကြော့မောင် က ပြောခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပြီးခါစတွင် သက်ထားက အလုပ်လုပ်ချင်သည် ဆိုပြီး စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေစဉ်ကလည်း ကြော့မောင် ဘာသိဘာသာပင် နေခဲ့သည်။ အားတက်သရော စိတ်ဝင်စားမှု မပြခဲ့။ ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ သက်ထား အလုပ် လျှောက်မည့် ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်း စုံစမ်းလာခဲ့လေသည်။

“အလုပ်ရထားတော့ အပိုင်ငွေလေး ဘာလေး ရတာပေါ့။ အင်းလေ... အပိုင်ငွေသာ ပြောရတယ်၊ ပိုချင်မှ ပိုမှာပါ။ နောက်ဆို ကလေးရလာရင် ပိုကုန် လာတော့မှာပဲ၊ အလုပ်ရှိထားရင် ခုသာခံသာ ရှိတာပေါ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကားတစ်စီး လာနေသောကြောင့် သတိထားပြီး တွန်းနေရသဖြင့် ကြော့မောင် စကား မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ကားဖြတ်သွားပြီးမှ-

“ကိုမောင်လည်း အလုပ် ပိုကြိုးစားမှာပေါ့”

“ကိုမောင်ကလည်း ကြိုးစားလေ၊ ထားကလည်း တစ်ဖက်က ဝင်ငွေ ရှိတော့ ပိုမကောင်းလား၊ ကိုမောင်က ပိုက်ဆံလည်း သုံးချင်သေးတာ မဟုတ် လား”

“အမယ်... ဘာတွေများ သုံးလို့လဲ”

“ဘာတွေလဲတော့ မသိဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာတို့၊ ဟိုဟာ သောက်တာတို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလ ကိုမောင် ယူတာ ငါးဆယ် ရှိပြီ”

“ဟင်... ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

သူတို့လင်မယားတွင် မည်သူက ငွေကိုင်ပြီး စီမံခန့်ခွဲမည်ဟု မရှိ၊ ရသမျှ ငွေကို ဗီရိုထဲ ထည့်ထားပြီး လိုသလို ယူသုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြော့မောင်သည် စာရင်းတွေ ဘာတွေ မှတ်လေ့ မရှိ။ သက်ထားကတော့ သူ့သုံးငွေကို စာရင်းအင်း အတိအကျ မှတ်သည်။ ထို့ကြောင့်-

“သိတာပေါ့၊ ကိုမောင်ကသာ ကိုယ် ဘယ်လောက် ယူသုံးတယ် ဆိုတာ မှတ်မထားတာ၊ ထားက အကုန်မှတ်တယ်။ ဒီတော့ ရှိငွေနဲ့ ထား သုံးတဲ့ငွေ ကိုက်ကြည့်ရင် လိုနေတာက ကိုမောင် သုံးတဲ့ငွေပဲ ဆိုတာ တန်းသိတာပေါ့။ လူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ တစ်ယောက်က စာရင်းအင်းနဲ့ သုံးရင် ကျန်တဲ့ တစ်ယောက် ယူတဲ့ ငွေက အလိုလို ပေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

“ထားက သိပ်လည်တာပဲ”

“လည်တာ ထားပါဦး၊ ကိုမောင် အသုံးအစွဲ လျှော့တော့”

“ကိုမောင်က ဘာတွေများ ဒီလောက် သုံးနေလို့လဲ”

“တစ်ခုခု ဝယ်လိုက် ခြမ်းလိုက်ရလို့ ကုန်တာ ထားပါတော့၊ ဘာမှန်း မသိ အရည်မရ အဖတ်မရ ကုန်တာကို ပြောတာ”

“အရည် ရပါတယ်၊ လက်ဖက်ရည်လေ”

“အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုက မနည်းဘူး”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး ထားရယ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်တာက ကျောင်းတုန်းကတည်းက အကျင့်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုမောင်တို့မှာ ဇိမ်ခံ အပန်းဖြေစရာ ဆိုလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည် သောက်တာပဲ ရှိတာပါ”

“နည်းနည်းတော့ လျှော့ဦးကွာ၊ ထားတို့မှာ ခုထိ ဘာမှ စုဆောင်းမိတာ မရှိသေးဘူး”

“အေးပါ”

“ဒါပဲနော်၊ ရှေ့လျှောက် ကုန်စရာတွေက အများကြီး၊ ဒီလထဲမှာပဲ ကုန် စရာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်လေ၊ လက်ဖွဲ့ရမှာပေါ့”

“ဘယ်သူ့မင်္ဂလာဆောင်လဲ”

“ထား သူငယ်ချင်းပါ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ထား နဲ့ တွဲနေကျပဲ၊ စိုးလေ၊ ကောင်မက အပျိုကြီး လုပ်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့၊ ခုတော့ သူ့အဖေ၊ အမေက အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ် ဆိုတော့ လက်ခံ လိုက်တယ် တဲ့။ အဲဒါ ဝါမဝင်ခင် စီစဉ်ချင်တယ်ဆိုလို့ စနေနေ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တဲ့၊ ဘာလက်ဖွဲ့ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဘယ်မှာ ဆောင်မှာလဲ”

“သမ္မတမှာတဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး အစိတ်တန်လောက်တော့ လက်ဖွဲ့မှ ကောင်းမှာ”

“ဖွဲ့လိုက်ပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“ဟ... ကုန်ပြီလား”

“ကုန်တော့ ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ လဆန်း ကိုမောင် ပန်းချီခတွေ့ရမယ့် အချိန်ထိ သုံးလောက်ရုံပဲ ရှိတာ၊ ငွေ သုံးလေးဆယ် အပို အကုန်မခံနိုင်ဘူး”

“အိမ်မှာ ရှိတာ တစ်ခုခု လက်ဖွဲ့လိုက်ပေါ့”

“အိမ်မှာ ဘာများ ကျန်သေးလို့လဲ ကိုမောင်ရဲ့၊ ထားတို့ မင်္ဂလာဆောင် တုန်းက လက်ဖွဲ့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ လိုအပ်လို့ သုံးလိုက်ရတာနဲ့၊ သူများကို ပြန်လက်ဖွဲ့လိုက်ရတာနဲ့ အသစ်ရယ်လို့မှ မရှိတော့ဘဲ”

သူတို့ အိမ်နားသို့ ရောက်လာသဖြင့် ကုန်းပေါ် စတက်ရသည်။

“ထား... ကုန်းတက်ကြီး ရောက်လာပြီ၊ ဖယ်လေ၊ ကိုမောင်ဘာသာ တွန်းပါမယ်”

“အို... ရပါတယ်၊ ကိုမောင် တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းတာ ဘယ်ကြည့် နေရက်မှာလဲ”

‘ဒါကြောင့်လည်း ထားကို ချစ်နေရတာ’ ဟု ကြော့မောင် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

အမယ် စိတ်ထဲမှာ ပြောရတာတောင် မောသံ ပါနေသလိုပါပဲလား။ မှန်သည်။ ကုန်းအတက်မှာ အတော် ရှည်လျားသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျိတ်ပြီး တွန်းနေရသည်။

“အင်း... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ၊ အတက်မှာ အားစိုက်ပြီး တက်ရ သလို၊ အဆင်းကျတော့လဲ အရှိန် လွန်မသွားအောင် ထိန်းရပြန်တာပဲပေါ့”

ကြော့မောင်က ပြောလိုက်သည်။ အတည်ပြောတာလား၊ အရွန်း ဖောက်လိုက်လား မသေချာသဖြင့် သက်ထားက ဘာမျှ ပြန်မပြော။

ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကြော့မောင်သည် သူ ကွေ့ရမည့် နေရာ ကို ကောင်းကောင်း သိနေပြီ။

ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ချိုင်တစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းကို လွန်သည်နှင့် ရေစည် လှည်း လက်ကိုင်ကို နည်းနည်း နှိမ့်ချ၊ ရှေ့ဘီး ဝန်ပေါ့သွားသည်နှင့် ညာဘက် ချိုးကွေ့၊ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ဖွဖွတွန်း။ လှည်းသည် လမ်းဘေးဆင်းပြီး သူတို့ အိမ် ရှိရာသို့ လိမ့်သွားသည်။ ခြေကန်ပြီး အသာတွန်း၍ လိုက်သွား၏။ အိမ်ဝင် ပေါက်နား အရောက်တွင် ဘယ်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ကွက်တိဖြစ်၏။ စကြာပန်းပင်ရင်းက ကမူကို ရှေ့ဘီးထိပြီး ရပ်သွားသည်။

ကြော့မောင်က လက်ဆွဲသံပုံးကို သွားယူလာပြီး ရေစည်လှည်းထဲမှ ရေကို ထုတ်၍ နောက်ဖေး စည်ပိုင်းထဲ ပြောင်းထည့်နေသည်။ ရေစည်လှည်းထဲမှ ရေကုန်ခါနီးတော့ လှည်းလက်ကိုင်ကို ဖိ၍ လှည်းကို စောင်းပြီး ရေထုတ်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သက်ထားသည် ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာ၏။

“ကိုမောင်ရေ... ရပြီ၊ ရပြီ”

ကြော့မောင်က ရေကုန်သွားသော လှည်းကို ပြန်ချပြီး-

“ဘာရတာတဲ့”

“လက်ဖွဲ့ဖို့လေ၊ မတတ်နိုင်ဘူး ကိုမောင်ရေ၊ ကြံဖန်ရတာပဲ။ ထားတို့ ဆီမှာ အချိုပန်းကန်တစ်စုံ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... အဲဒါက သုံးပြီးသားပဲ”

“အို... တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးပြီးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရေဆေးပြီး အဝတ်နဲ့ သေသေ ချာချာ ပွတ်လိုက်ရင် အသစ်အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီ ပန်းကန်တွေ ထည့်တဲ့ ဘူးလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါဆို”

ဟု ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိသလို သက်ထားက တွေ့သွား၏။ ထို့နောက်-

“မဖြစ်သေးဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ စိုး အိမ်လာလည်တုန်းက အဲဒီပန်းကန်နဲ့ လက်ဖက်ရည် ထည့်တိုက်ဖူးတယ်၊ သူက မှတ်မိချင် မှတ်မိနေမှာ”

“ကဲပါ ထားရယ်... တစ်ခုခုသာ ဝယ်လိုက်ပါ၊ ပိုက်ဆံပြတ်သွားတော့ လည်း တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ခဏဆွဲတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မိုးဦးသည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာ၏။

မိုးရွာမည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ကြိုတင်မပြဘဲ မိုးသားတွေ ချက်ချင်း ညိုတက်လာပြီး ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြော့မောင်မှာ ထီးပါမလာခဲ့။ မနက်တုန်းက ကောင်းကင်သည် တိမ်ကင်းစင်ပြီး နေသာနေခဲ့သဖြင့် မိုးရွာလိမ့် မည် မထင်။ ထို့ကြောင့် ထီး မယူလာမိချေ။ မိုး ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်သဖြင့် သုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်၏ လှေကားရင်းတွင် ဝင်၍ မိုးခိုနေရသည်။

ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင် သွားစရာ ရှိသည်။ နေ့လယ် နှစ်နာရီမှ စမည်ဖြစ် သည်။ ကြော့မောင်က မနက်ပိုင်း သွားစရာ ရှိနေသဖြင့် တစ်နာရီခွဲလောက်ကျမှ မြို့ထဲက ယောက်လမ်းမှတ်တိုင်မှာ ချိန်းထားသည်။ မင်္ဂလာဆောင်က သမ္မတ ဟိုတယ်မှာ။

ထို့ကြောင့် တစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် ယောက်လမ်းမှတ် တိုင်သို့ အသွား ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ် အရောက် မိုးရွာချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးဦး ဖြစ်သောကြောင့် မြေသင်းနံ့များ ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ကြော့မောင် ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို လွမ်းသလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာ၏။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ကလေးများကို သတိပြန်ရမိသည်။

ကျောင်းမှာတုန်းက-
ခုလိုပင် မိုးဦး လေဦး ဖြစ်သည်။

ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ ချိန်းထားကြသည်။ သက်ထား အတန်း ပြီးချိန်တွင် ကြော့မောင်က အတန်းရှေ့မှ စောင့်နေရန် မြေနီကုန်းမှာ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြဖို့ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကြော့မောင်သည် သက်ထား တို့အတန်းပြီးချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြိုပြီး အတန်းရှေ့ကို ရောက်နေ တတ်မြဲ။

ထိုနေ့ကတော့ နည်းနည်းစောနေသေးသဖြင့် ပန်းချီခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ပုံကြမ်းလေးတွေ လျှောက်ခြစ်နေလိုက်သည်။ အချိန်တန်လို့ သွားမည် ပြင်သည့် အခိုက်မှာပင် မိုးကြီးရွာသည်။

ကြော့မောင် စိတ်ညစ်သွားရ၏။ သူ့မှာ ထီးမပါ။ ပန်းချီခန်းမှာ သက်ထား ရှိရာ သိပ္ပံဆောင်ကို ဖြတ်၊ အဓိပတိလမ်းကို ကျော်ပြီး သွားရသည်။ ဝိဇ္ဇာဆောင် မှ သိပ္ပံဆောင်သို့ အကူးတွင် ပြေးသွားသည်ပင် ဖြစ်စေ မိုးရွဲမည်မှာ သေချာသည်။

သွားစရာ အရေးတကြီး ရှိနေချိန်မှာ မိုးရွာလို့ စောင့်နေရခြင်းနှင့် ဘတ်စ် ကား မလာလို့ စောင့်နေရခြင်းတို့သည် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်ရပုံချင်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ မိုးကို စိတ်ဆိုးလို့ ဘာမျှ အကြောင်းမထူး။ ဘတ်စ်ကားကို ဒေါသဖြစ် နေလို့ အရာမထင်။ သို့ရာတွင် စိတ်မဆိုး ဒေါသမဖြစ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မီးပျက် လျှင်လည်း ထိုအတူပင်။

ကြော့မောင်သည် တောက်ခေါက်လိုက်၊ ဘာတွေမှန်းမသိ ရေရွတ်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေရ၏။ အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာသည်။

သက်ထားတို့ အတန်းလွတ်ချိန် မိနစ်ပိုင်းမျှ အလိုတွင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်သည်။ မိုးရွာထဲကပဲ ဖြတ်သွားတော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ မိုးဖွဲတွေ ကြားမှာ ဖြတ်ပြေးသည်။ မိုးမှာ သဲကြီးမဲကြီး မဟုတ် တော့သော်လည်း အရှိန်ကလေး ရှိနေတုန်း။ ထို့ကြောင့် သိပ္ပံဆောင် ဆင်ဝင် အောက် ရောက်သောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲလုနီးနီး ဖြစ်နေပြီ။

သူ ရောက်သွားချိန်တွင် အတန်းလွတ်ခါစ ဖြစ်သည်။ သက်ထားက သူ့ကို တွေ့လျှင်-

“ဟယ်... ကိုမောင်ရယ်၊ မိုးတွေလည်း ရွဲလို့ပါလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာ တာလဲ”

“အတန်းလွတ်ချိန် မမိမှာ စိုးတာနဲ့”

“အို... မမိတော့ ထား စောင့်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ မိုးရွာထဲမှာ လာရသလဲ”

“ထား စောင့်နေရမှာ စိုးလို့ပါ”

သူတို့လျှောက်လာကြပြီး သင်္ချာဌာနဘက်မှ လမ်းပေါ်သို့ အထွက်တွင် သက်ထားက ထီးမဖွင့်ဘဲ ရှေ့က ထွက်လိုက်သည်။ ကြော့မောင်က သက်ထား လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး-

“ထား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထီးဖွင့်လေ”

“ဟင့်အင်း... ကိုမောင်က မိုးတွေစိုပြီး ထားကျတော့ ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့ဆို ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ထားလည်း မိုးစိုသွားမှ ညီမှာပေါ့”

“ဟာ... ထားကလဲ”

ကြော့မောင်က သက်ထား လက်ထဲမှ ထီးကို ဆွဲလုပြီး ဖွင့်ဆောင်းပေး လိုက်သည်။ သက်ထားက-

“ကိုမောင်နော်၊ ထီးပိတ်လိုက်၊ မပိတ်ဘူးလား၊ ဒါဆို ထား ပြန်မယ်”

သက်ထားက ထီးကို လုသည်။ ကြော့မောင်က မပေး။ သက်ထားသည် ထီးကို အတင်းတွန်းဖယ်သည်။ မရသဖြင့် ထီးရိပ်မှ ထွက်ပြီး မိုးရွာထဲမှ လျှောက် သည်။ ကြော့မောင်က လိုက်ဆောင်းပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် သက်ထားက မိုးရွာထဲ ထွက်လိုက်၊ ကြော့မောင်က လိုက် ဆောင်းပေးလိုက်၊ တွန်းလိုက်၊ ဖယ်လိုက်၊ ထီးမိုးလိုက်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘေးလူတွေက အားကျစွာ ကြည့်ရင်း ပြုံးသွားကြသည်။

မိုးသည် စဲစပြုနေသော်လည်း ခပ်မှုန်မှုန်ကျနေတုန်း။ သက်ထား၏ ဆံပင်မှာ မိုးရေစက်တွေ ငြိနေ၏။ ဖော့ရှုံအင်္ကျီကလေးမှာ ရေစိုပြီး အသားမှာ ကပ်နေသည်။ မြေသင်းနဲ့က လှိုက်ခနဲ ဝေ့ခနဲ။ ပျော်စရာကလေးတောင် ကောင်း လိုက်လှ၏။

ကြော့မောင် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသဖြင့် သက်ထားနှင့် ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် ဆယ်မိနစ်လောက် လွန်သွားသည်။ မိုးလည်း တိတ်စပြုနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ မိုးခိုနေသော တိုက်လှေကားရင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

ယောက်လမ်းမှတ်တိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ယာဉ်စောင့်ရိပ်သာထဲ တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ရပ်စောင့်နေသော သက်ထားကို တွေ့ရလေ၏။ သက်ထား

၏ ထဘီအောက်နားစွန်းမှာ မိုးစိုနေသည်။ ကြော့မောင်သည် သက်ထားကော သူ့လိုပင် ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေမလားဟု မလုံမလဲ ဖြစ်သွား ရသည်။

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် ထမင်းစားလို့ ကောင်းသဖြင့် ဗိုက်တင်းပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဖျာတစ်ချပ် ခင်းပြီး ပိုးလိုးပက်လက် လန်နေသည်။ သူသည် ဟင်းကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ ထမင်း နှစ်ပန်းကန်၊ သုံးပန်းကန်တော့ အမြဲကုန် အောင် စားနိုင်သည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ဝက်သားသုံးထပ်သားကို သရက်သီးသနပ်နှင့် ချက်ပြီး ဆိတ်ဖူးဟင်းခါးနှင့် ဖြစ်သောကြောင့် ‘အထူး’ စားလို့ မြိန်သွား၏။ ဒီလို ဟင်း ကောင်းကောင်းက ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်နေမှ တစ်ခါလောက်သာ စားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲ ရေသောက်စရာ နေရာပင် မကျန်အောင် အပြည့်အသိပ် ထည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့လည်း ဝင်းမာက သူ့ဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး လာထိုင်ပြီး ‘တွတ်နီ၊ စားလို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ချစ်စဖွယ် ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး လာမေးလိုက်သေးသည်။ တစ်ခါတလေ သူ ပါးဖြဲ နားဖြဲ စားလျှင် ဝင်းမာက ‘အစားပက်စက်တယ်၊ ဝက်ကျနေတာပဲ’ ဟု ပြောတတ်၏။ ဒီနေ့တော့ ခင်မောင်ငြိမ်း အဖို့ တော်တော် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“ဝင်းမာရယ်၊ စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ စိန်ထွန်းကြီးကို သတိရတယ် ကွာ၊ ဒီကောင် ဝက်သား သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါ ချက်တော့ သူ့ကို ခေါ်ပေါ့၊ အင်း... နင်က သူငယ်ချင်း တွေကို တော်တော် ချစ်တာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ ဝင်းမာရယ်၊ ငါ့မှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ ခင်စရာ မင်စရာ ဆိုလို့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေပဲ ရှိတာပဲဟာ”

“အံ့မယ်... တို့တွေကျတော့ကော”

“ငါ ပြောတာက ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ခင်စရာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ချစ်စရာက တော့ ဟောဒီ ချစ်ဇနီး”

“နောက်ထပ် ချစ်စရာတစ်ယောက် တိုးဦးမယ်လေ”

ဆိုပြီး ဗိုက်ကို ပုတ်ပြသည်။

“အင်းနော်... ဟုတ်တယ်၊ ဝင်းမာတောင် မွေးတော့မှာပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ တွတ်နီရယ်၊ ကလေး ရလာပြီ ဆိုရင် ဗာဟီရကိစ္စ လေးတွေ ပိုလာပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့ နင့်ကို ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေး နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“လူတစ်ယောက် ရှာရမှာပေါ့”

“လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ဒီခေတ်မှာ အိမ်ဖော်ဆိုပြီး ပေါ့သေးသေး မထင်နဲ့၊ လိုချင်တိုင်း ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာလို့ ဘယ်လောက် ခက်တယ် မှတ် သလဲ၊ ရရင်တောင် ထမင်းကျွေး ငါးဆယ် အနည်းဆုံး ပေးရမှာ၊ ငါတို့အခြေ အနေနဲ့ ငါးဆယ် အကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ ကလေးစရိတ်ကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား”

“ငါ ပြောတာ ပိုက်ဆံ မပေးရတာ ပြောတာ”

“ဘာရယ်...”

“ဒီလိုလေ၊ ငါ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ယူလိုက်၊ ဒါဆိုရင် နင် မီးနေတုန်း အိမ်အလုပ်တွေ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း ပေးစရာ မလို ဘူး”

“အံ့မယ်... ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ ဝအောင် ရှာကျွေးစမ်းပါဦး”

ဟုပြောပြီး ဝင်းမာက ခင်မောင်ငြိမ်း နှာခေါင်းကို လှမ်းညှစ်ထားသည်။ ခင်မောင်ငြိမ်းသည် အသက်ရှူလို့ မရသဖြင့် ပါးစပ်မှ လှည့်ရှူနေရ၏။ ဝင်းမာက လက်ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“နင့်ကို ငါ အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ၊ အိမ်မှာ လူငှားဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ဘူး၊ ငါ မီးဖွားနေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်ခွဲ မရှိရင် နင်ပဲ ပင်ပန်းမှာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းက ဘာမှ ဝင်မထောက်ဘဲ နားထောင်နေသည်။ သူပင်ပန်း မည်ကို မစိုးရိမ်။ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်နှင့် ကသီလင်တ ဖြစ်မှာ စိုးသည်။

“အဲဒါ တို့အမေ့ဆီ စာရေးလိုက်တယ်”

“ဘာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် လှဲနေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဝင်းမာ က ပြောစရာ ရှိသည်ကို ဆက်ပြော၏။

“အမေ့ဆီက ဒီနေ့ပဲ စာပြန်လာတယ်။ အမေက တို့မီးဖွားခါနီးရင် လာခဲ့မယ်တဲ့၊ မီးထွက်တဲ့ အထိလောက် နေပေးမယ် တဲ့”

ခင်မောင်ငြိမ်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ကန့်ကွက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ထောက်ခံခြင်းကို လည်းကောင်း မပြုမိ၊ ခဏကြာမှ-

“အင်းလေ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... နင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ တွတ်နီ”

ထိုအခါ ခင်မောင်ငြိမ်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသလို ဖြစ်သွားပြီး-

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက မကျေနပ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

ဝင်းမာက ခင်မောင်ငြိမ်းကို စိတ်ဆိုးဟန် မပြု။

“ငါ သိပါတယ်၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါတို့ ယူကြတုန်းက အမေတို့က သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါလည်း အမေတို့အပေါ် ခပ်မှန်မှန်နေခဲ့တာ နင် သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမေဟာ အမေပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ငါ ခုချိန်မှာ အမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ”

အမြဲလိုလို ဒေါင်းတင် မောင်းတင်နေခဲ့သော ဝင်းမာထံမှ ပထမဆုံး ကြားရသော အားငယ်စကား။ ခင်မောင်ငြိမ်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းမာ လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“အေးပါ ဝင်းမာရယ်၊ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ဝင်းမာတို့ အမေ လာနေမယ် ဆိုလို့ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားလို့ပါ။ အမေ လာနေမယ်ဆိုရင် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ငါ့အကြောင်းလည်း နင် သိပါတယ်၊ မိဘမဲ့နေခဲ့ရလို့ အမေ ငတ်နေတဲ့ လူပါ။ ဝင်းမာတို့ အမေ လာရင် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုမှာပါ”

ဝင်းမာသည် မျက်ရည်ဝဲလောက်သည်ထိတော့ မဖြစ်။ ခင်မောင်ငြိမ်း လက်ကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ခုချိန်ခါတွင် ဝင်းမာတို့ မိဘများသည်လည်း စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ သူတို့ ဝင်ငွေနှင့် ကျန်သားသမီးတွေကို အခြေ မပျက် ထိန်းထားနိုင်ရုံသာ။ ဒီအခြေအနေကျမှ သမီး ဝင်းမာအပေါ် ပြန်အလျှော့ ပေးလာသည်ဟု ခင်မောင်ငြိမ်း မတွေးတော့။

တကယ်ဆိုလျှင် သူသည် ဝင်းမာတို့ မိဘများအပေါ် မကြည်ဖြူသော

စိတ် မရှိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ သူ့အပေါ် ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသောကြောင့်သာ
ဝင်းမာတို့ အမေ လာလျှင် သူ့ အနေကျရမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့-

ဝင်းမာတို့ အမေသည် အစဉ်အဆက် အခြေအနေ တင့်ခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့်
ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်းကို မက်တတ်သည်ဟု ဝင်းမာက ပြောဖူးသည်။ ခု
သူတို့ နေ့စဉ် စားသုံးနေပုံမျိုးကို ထိုအဘွားကြီး စားနိုင်မည် မဟုတ်။ ဝင်းမာ
မီးဖွားနေချိန်တွင် ထိုအဘွားကြီး ချက်ပြုတ်ရပေမည်။ ထိုအခါ တစ်နေ့ ဆီ
တစ်ဆယ်သားလောက်များ သုံးနေမှဖြင့် ဒုက္ခဟု ခင်မောင်ငြိမ်း တွေးပူ မနေနိုင်
အားတော့ပါ။

